

AUTORKA BESTSELLEROVÉ SÉRIE SKLENĚNÝ TRŮN

SARAH J.
MAAS

ROD

PLAMENE

A STÍNU

PŮLMĚSÍČNÍ
MĚSTO

COO
BOO

Půlměsíční město Rod plamene a stínu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO
BOO

Sarah J. Maas

Půlměsíční město: Rod plamene a stínu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SARAH J. MAAS

PŮLMĚSÍČNÍ MĚSTO

ROD
PLAMENE
A STÍNU

Přeložila Jana Jašová

COO
BOO

Přeložila Jana Jašová

© 2024 by Sarah J. Maas

This translation of *House of Flame and Shadow* is published
by Albatros Media a. s. by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
All rights reserved.

Translation © Jana Jašová, 2024

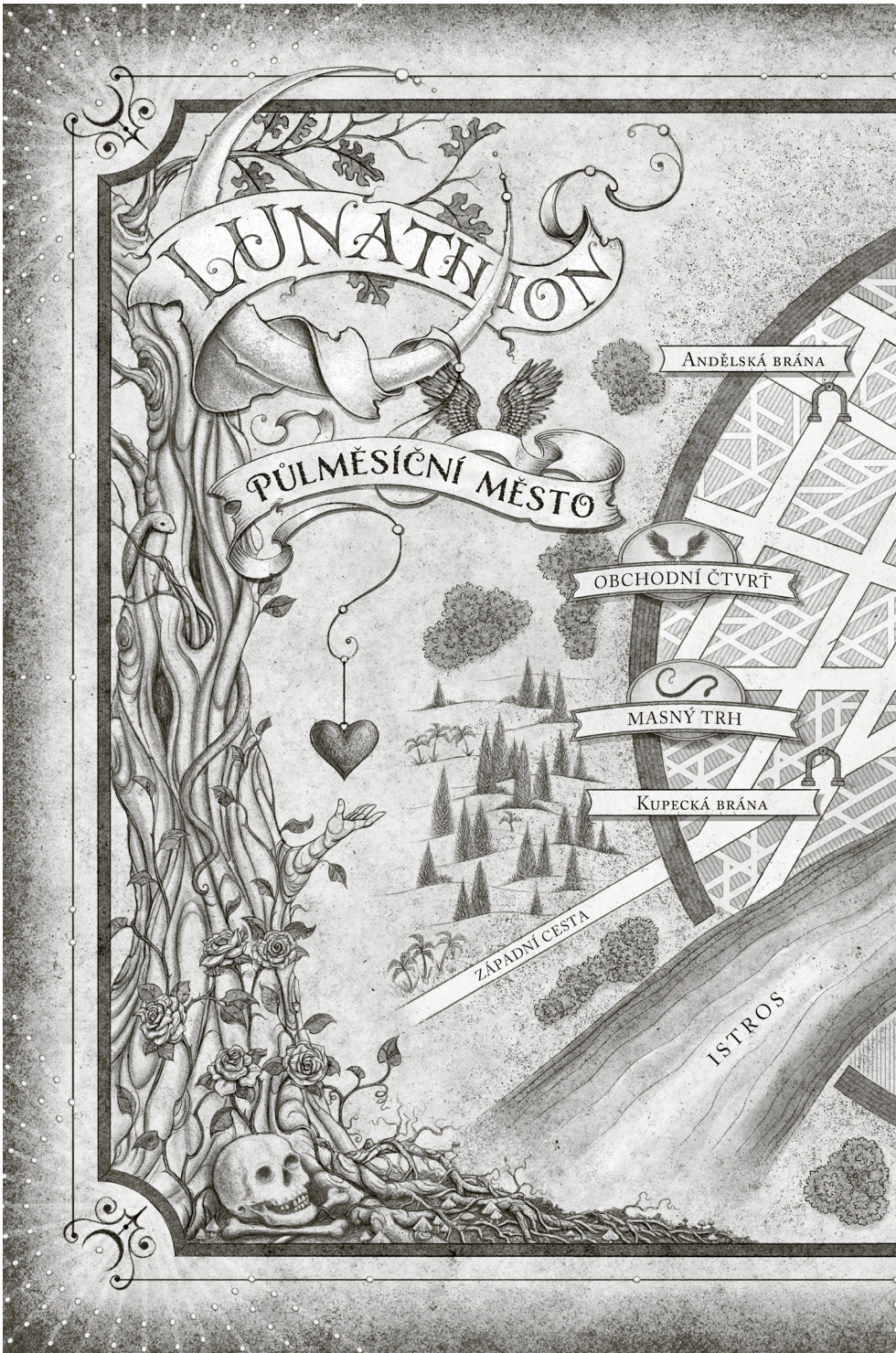
ISBN tištěné verze 978-80-7498-736-6

ISBN e-knihy 978-80-7498-749-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-750-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-741-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Sloane za to, že svým úsměvem prozáří celý vesmír.

LUNATHION

PŮLMĚSÍČNÍ MĚSTO

ANDĚLSKÁ BRÁNA

OBCHODNÍ ČTVRT

MASNÝ TRH

KUPECKÁ BRÁNA

ZÁPADNÍ CESTA

ISTROS

ČTYŘI MIDGARDSKÉ RODY

dle stanov přijatých v roce 33 V. V. říšským senátem Věčného města

ROD ZEMĚ A KRVE

Měničové, smrtelníci, čarodějnice, obyčejná zvířata a řada dalších, k nimž promlouvá Cthona, jakož i někteří, již byli zvoleni Lunou.

ROD NEBES A DECHU

Malachim (andělé), víly, elementálové, skřítci* a ti, jimž žehná Solas, jakož i někteří, jimž přeje Luna.

ROD MNOHA VOD

Říční duchové, vodní lid, vodní stvoření, nymfy, kelpie, nøkkové a další, nad nimiž bdí Ogenas.

ROD PLAMENE A STÍNU

Daemonaki, Ženci, přízraky, vampýrové, draki, drakové, nekromanti a mnohá zlovolná a nepopsaná stvoření, jež unikají i zraku samotné Úrd.

** Skřítci byli ze svého Rodu vypovězeni kvůli tomu, že se podíleli na Pádu, a nyní jsou považováni za podřadné tvory, přestože to mnozí z nich odmítají připustit.*

PROLOG

Laň klečela před svými nesmrtelnými pány a přemítala, jaké by to bylo roztrhat jim hrdla.

Kolem vlastního krku se jí svíral stříbrný kruh, chladný a těžký. Nikdy se od její kůže nezahřál. Jako by ty zmařené životy, které symbolizoval, dávaly i jí pocítit ledové sevření smrti.

Každá stříbrná šipka na děsovlčí uniformě byla trofejí za rebela smeteného z povrchu Midgardu. Lidia jich získala tolik, že se na její majestátní šedivou uniformu nevešly. Tolik, že z nich šel odlít tenhle náhrdelník.

Ví někdo v téhle síni, čím je ten šperk ve skutečnosti?

Obojkem. Se zlatým vodičkem, sahajícím přímo k těm zrudám před ní.

Napadlo ta monstra někdy, že když jejich věrný mazlíček sedí u jejich nohou, uvažuje nad tím, jak by na jazyku chutnala jejich krev? Jaká by byla na zubech?

Stejně tady bude klečet, dokud nedostane povolení vstát. Klečet jako celý tenhle svět, dokud ho šest vládnoucích Asteri nevysaje do mrtvé a neodhodí jeho zdechlinu, aby hnila ve vesmíru.

Služebnictvo z Věčného paláce uklidilo krev z lesklé křišťálové podlahy pod jejími koleny. Ve sterilním ovzduší nezůstal ani náznak měděného pachu, na sloupech lemujících sál nezůstala ani jediná

zapomenutá kapička krve. Jako by k událostem předchozích dvou dnů vůbec nedošlo.

Lidia Cervosová si ale nemohla dovolit prodlévat u vzpomínek. Ne, dokud byla obklopená svými nepřáteli. Ne, dokud vedle ní klečel Pollux, jedno zářivé křídlo položené na jejím lýtku. Při pohledu zvenčí to mohlo působit jako gesto útechy nebo solidarity.

Od Polluxe, od Kladiva, to ale nebylo nic jiného než majetnické gesto.

Lidia se přiměla hledět nehybným, chladným pohledem přímo před sebe. Donutila k chladu a nehybnosti i své srdce a soustředila se na dva vílí krále, kteří právě předstoupili se svou obhajobou.

„Můj zesnulý syn jednal na vlastní pěst,“ pronášel král avallenských víl Morven se smrtelně bledým, smrtelně vážným obličejem. Vysoký tmavovlasý muž byl celý v černém, ale neobklopoval ho těžký oblak truchlení, jak by se dalo čekat. „Kdybych o Cormacově zradě věděl, vymdal bych ho k potrestání sám.“

Lidiin pohled sklouzl k té bandě parazitů, sedící na křišťálových trůnech.

Rigelus, ukrytý jako obvykle v těle dospívajícího vílího chlapce, si podepřel jemnou bradu pěstí. „Nechce se mi věřit, že jste nic netušil o aktivitách svého syna vzhledem k tomu, jak zkrátka jste ho držel.“

Po Morvenových širokých ramenou zaševalily stíny, sklouzly po plátech jeho zbroje. „Býval to vzdorovitý hoch. Myslel jsem si, že jsem to z něj už před lety vymlátil.“

„To jste si myslel špatně,“ usklíbla se Večernice Hesperus, která na sebe vzala podobu plavovlasé nymfy. Její dlouhé štíhlé prsty bubnovaly na třpytivé područky trůnu. „Můžeme spíš předpokládat, že jeho zrada pramenila z něčeho prohnílého ve vašem královském rodu. Rodu, v němž musí dojít k důkladné očiště.“

Poprvé za desítky let, co Laň krále znala, dokázal Morven udržet jazyk za zuby. Neměl na vybranou, musel se podrobit včerejšímu předvolání před Asteri, ale očividně se mu nezamlouvala připomínka toho, že jeho autonomie je jen iluzí, dokonce i na ostrově mlh Avallenu.

Nějaká malá část v ní si to vychutnávala – vidět toho muže, zvyklého naparovat se na vrcholných schůzkách, shromážděních i plesech, jak teď váží každé slovo. S vědomím, že může být jeho poslední.

Morven nakonec procedil skrz zuby: „Neměl jsem ani tušení o synových aktivitách nebo o jeho zbabělém počínání. Přísahám při zlatém luku Luny.“ Jeho hlas zazněl zvučněji, když ho doplnil o působivou zuřivost. „Proklínám Cormaca a všechno, co představoval. Nebude uctěn hrobem ani pohřebním obřadem. Nebude vypravena žádná loď, která by odvezla jeho tělo na Letní ostrovy. Postarám se o to, aby jeho jméno bylo vymazáno ze všech rodinných záznamů.“

Lidia si na okamžik dovolila pocítit zlomek lítosti pro agenta Ofiónu, jehož znala. Pro vílího prince z Avallenu, který se vzdal všeho, aby zničil ty bytosti sedící před ní.

Stejně jako se všeho vzdala ona. Pořád by to byla ochotná obětovat.

Severka Polaris v těle andělské ženy s tmavou pletí a bílými křídly pomalu pronesla: „Nebude žádná loď, která by odvezla chlapcovo tělo do Země věčného léta, protože Cormac se upálil a nás se pokusil vzít s sebou.“ Polaris ze sebe vyrazila tichý nenávistný smích, který zatal pařáty do Lidiiny kůže. „Jako by něco takového mohl dokázat hloupý oheň!“

Morven mlčel. Už jim nabídl všechno, co mohl, snad kromě toho, aby padl na kolena a škemral. I na to možná dojde, ale prozatím stál král Avallenu s hrdě vztyčenou hlavou.

Legenda tvrdila, že ani Asteri nemohou proniknout mlhami obklopujícími Avallen, ale Lidia nikdy neslyšela, že by to někdo zkoušel. Třeba právě proto sem Morven přišel – aby nedal Asteri záminku prozkoumat, jestli je ta legenda pravdivá.

Pokud je ta prastará síla kolem Avallenu nějak dokázala odpudit, pak stálo za to se ponížít a ponechat to i nadále tajemstvím.

Rigelus si přehodil nohu přes nohu. Lidia viděla, jak Zářná ruka nařizuje popravu celých rodin se stejnou elegantní nenuceností. „A co vy, Einare? Co můžete říct o svém synovi?“

„Ten zrádný bastard!“ vyplivl opovržlivě Pollux, který klečel vedle Lidie. Jeho křídlo dál spočívalo na jejím lýtku, jako by mu patřilo. Jako by mu patřila celá.

Podzimní král si Kladiva nevšímal. Nevšímal si nikoho kromě Rigela, jemuž monotónně odpovéděl: „Ruhn byl divoký už od narození. Dělal jsem, co se dalo, abych ho zkrotil. Neměl jsem ani tušení, že se machinacemi své sestry nechal zatáhnout do téhle záležitosti.“

Lidia nechala prsty volné, i když ji ruce bolely touhou zatnout je v pěsti. Zklidnila své srdce do pomalého, běžného rytmu, v němž uší Vanů nezachytí nic nezvyklého.

„Takže chcete zachránit jednoho potomka tím, že zatratíte druhého?“ zeptal se Rigelus a pousmál se. „Co jste to za otce, Einare?“

„Ani Bryce Quinlanová, ani Ruhn Danaan už nemají právo nazývat se mými dětmi.“

Rigelus naklonil hlavu ke straně. Jeho krátké tmavé vlasy se v záři křišťálové komnaty zamihotaly. „Já myslel, že teď přijala jméno Bryce Danaanská. Nebo jste jí snad její královské postavení odebral?“

Ve tváři Podzimního krále zacukal sval. „Ještě jsem o vhodném trestu pro ni nerozhodl.“

Polluxova křídla zašustila, ale anděl nechal hlavu skloněnou, když k Podzimnímu králi zavrčel: „Až tu děvku, vaši dceru, dostanu do rukou, ještě ji rád vydědíte. Udělám jí něco ještě desetkrát horšího, než co ona udělala Harpii.“

„To ji nejdřív budete muset najít,“ odvětil Podzimní král chladně. Lidii napadlo, že není moc víl jako Einar Danaan, které by si otevřeně troufily provokovat anděla tak mocného jako Kladivo. Královny oči, tak podobné očím jeho dcery, se zvedly k Asteri. „Už vaši mystici vědí, kde je?“

„Vás nezajímá, kde je váš syn?“ zeptala se s potměšilým úsměvem Octaris, Jižní hvězda.

„Vím, kde Ruhn je,“ odsekl Podzimní král. „Tam, kde si zaslouží.“ Napůl se otočil k místu, kde klečela Lidia, a chladně po ní přejel pohledem. „Doufám, že z něj dostanete všechno, co ví.“

Lidia vzdorovala jeho pohledu s kamenným výrazem. Její obličej byl jako led – jako smrt.

Oči Podzimního krále zalétly k jejímu stříbrnému náhrdelníku a na rtech se mu objevilo uznané pousmání. Obrátil se ale na Rigela a zeptal se s autoritou, již musela Lidia obdivovat: „Kde je ale Bryce?“

Rigelus si povzdychl – znuděně a podrážděně, což byla smrtící kombinace. „Rozhodla se opustit Midgard.“

„Chyba, kterou brzy napravíme,“ dodala Polaris.

Rigelus loupł po nižší Asteri varovným pohledem.

Podzimní král se zeptal o něco slabším hlasem: „Bryce už není na tomto světě?“

Morven loupł po druhém vílím králi varovným pohledem. Pokud kdo věděl, z Midgardu se dalo odejít jen jediným způsobem – a Severní proláčkina v Neně byla celá obehnaná vysokou zdí, jež měla obyvatelům světa na druhé straně bránit ve vstupu. Pokud už Bryce není na Midgardu, musí být v Helu.

Lidii nikdy nenapadlo, že zeď kolem Proláčkliny vlastně zároveň brání Midgardanům dostat se pryč.

Aspoň většině Midgardanů.

Rigelus se napjatě ozval: „To je informace, kterou není dovoleno šířit.“ Ostří v jeho hlase naznačovalo, jak by zněl zbytek věty: *pod trestem smrti*.

Lidia byla u toho, když se ostatní Asteri dožadovali vysvětlení, jak se to mohlo stát: Jak mohla Bryce Quinlanová otevřít v jejich vlastním paláci bránu do jiného světa a proklouznout Zářné ruce mezi prsty. Jejich nevíra a zuřivost byly po tom všem, co následovalo a co Lidia nemohla dostat z hlavy, jen malou útěchou.

Za trůny Asteri se ozval stříbrný zvonek jako zdvořilá připomínka, že brzy má začít další slyšení.

„Tahle debata ještě nekončí,“ varoval Rigelus výhružným hlasem dva vílí krále. Kostnatým prstem ukázal na dvojité dveře vedoucí do chodby za sálem. „Zkuste někde ceknout o tom, co jste tu slyšeli, a zjistíte, že na téhle planetě není místo, kde byste byli v bezpečí před naším hněvem.“

Vílí králové se uklonili a odešli bez jediného slova.

Pohledy Asteri se upřely na Lidii, propálily se jí přímo do duše. Snesla to, tak jako snášela další hrůzy ve svém životě.

„Vstaň, Lidie,“ vyzval ji Rigelus hlasem, který téměř hraničil s náklonností. Pak dodal k Polluxovi: „Vstaň, moje Kladiivo.“ Lidia spolykala žluč, která jí páčila jako kyselina, a vstala, anděl s ní. Jeho bílé křídlo se jí otřelo o tvář, hebkost jeho peří byla v protikladu k prohnitosti jeho duše.

Znovu se ozval zvonek, ale Rigelus zvedl ruku proti přichozímu, jenž postával ve stínech blízkého sloupoví. Další setkání bude muset ještě chvíli počkat.

„Jak jdou výsledky?“ Rigelus se pohodlně rozvalil na trůně, jako by se vyptával na počasí.

„Zatím jsme na začátku,“ odpověděla Lidia s pocitem, jako by její ústa byla odtržená od jejího těla. „Athalar a Danaan budou potřebovat víc času, než se zlomí.“

„A Helský pes?“ zeptala se Hesperus, nymfa s tmavými očima, které se leskly zlovolností.

„Zatím ho jen oťukávám.“ Lidia nechala bradu vysoko zdviženou a ruce spojené za zády. „Ale věřte, že z nich všech dostanu, co je třeba, Vaše Milosti.“

„To ty vždycky,“ ocenil ji Rigelus a jeho pohled sklouzl ke stříbrnému náhrdelníku. „Necháme tě dělat, co umíš nejlépe, Lani.“

Lidia se s dokonalou přesností ohnula v pase. Pollux učinil totéž a elegantně složil křídla. Jako předobraz dokonalého vojáka, do jehož kůže se narodil.

Teprve když vyšli z trůnního sálu do dlouhé síně, Kladiivo promluvil. „Myslíš, že ta malá mrcha vážně zdrhla do Helu?“ Pollux škubnul hlavou dozadu, k matné, nehybné křišťálové bráně na druhém konci síně.

Busty lemující jejich cestu – zachycující Asteri v jejich válečnické podobě, již na sebe brali před staletími – byly nahrazeny. Okna roztráštěná Athalarovými blesky vyměněna.

Stejně jako v trůnním sále, ani zde nezůstal žádný náznak toho, co se tu událo. A za stěnami křišťálového paláce se o tom nezačalo ani šeptat.

Jediný důkaz: Dva asterijští strážníci, kteří teď stáli každý z jedné strany brány. Jejich bílo-zlaté odění zářilo ve slunci, konce kopí v jejich rukou v rukavicích vypadaly jako padlé hvězdy. Hledí zlatých helmic měli spuštěné, takže Lidia z jejich obličejů neviděla nic. Což bylo asi

jedno, soudila. Nebyla v nich žádná osobitost, žádný život. Tihle elitní urození andělé byli stvoření k poslušnosti a službě, stejně jako byli stvoření k tomu mít zářivě bílá křídla. Tak jako anděl vedle ní.

Lidia pokračovala pozvolným krokem k výtahům. „Nebudu marnit čas tím, že bych se to snažila zjistit. Ale Bryce Quinlanová se nepochybně zase vrátí, bez ohledu na to, kde vězí teď.“

Za okny se ve slunečním světle mihotalo sedm pahorků Věčného města, většinou zastavěných budovami s terakotovými střešními taškami. Mezi několika téměř totožnými vrcholy na sever od městské hranice se tyčila holá hora, vlastně spíš kopec, a její vrcholek kovově zářil jako maják.

Snad to měl být úmyslný výsměch Athalarovi, že tahle hora, Hermon – místo, kde on a archandělská velitelka Shahař svedli první a poslední prohranou bitvu své vzpoury –, dnes uchovávala desítky nových hybridních mechaobleků Asteri? Athalar je sice zdola z vězení nemohl nijak vidět, ale Lidia Rigela znala: Umístění nových zbraní bylo rozhodně symbolické.

Lidia včera ráno četla zprávu o tom, co Asteri za posledních pár týdnů upekli navzdory ofiónským pokusům to zastavit. *Její*m pokusům to zastavit. Ale číst o tom a vidět na vlastní oči obleky v září zapadajícího slunce bylo nesrovnatelné. Město bzučelo horečnatou aktivitou, vojenská vozidla zdolávala kopec a umísťovala tam jeden oblek za druhým, a kolem kroužily zpravodajské týmy, aby o tom nejnovějším technologickém zázraku mohly informovat.

Sotva ty obleky spatřila poprvé, žaludek se jí sevřel – a sevřel se jí i teď, když se dívala na ta kovová brnění, lesknoucí se na slunci.

Další důkaz selhání hnutí odporu Ofión. Zničili mechaobleky na Ydře, před pár dny vymazali z povrchu světa celou laboratoř – a přece už bylo příliš pozdě. Rigelus potají vytvořil tuhle smrtící armádu a umístil ji na holý vrchol Hermonu. Vylepšením těchto hybridů bylo, že nevyžadovaly, aby je někdo pilotoval, ačkoli pořád měly kapacitu na to, aby se do každého vešel jeden vanský bojovník. Jako by ta laboratoř byla jen skvěle vykalkulovaným rozptýlením, které mělo odvést pozornost, zatímco Rigelus jinde potají zdokonaloval *tyhle stroje*. Magie a technika se v nich spojily se smrtící účinností, aby omezily ztráty

na životech vojáků na minimum. Zato mohly rozsevat smrt mezi zbylými rebely a skoncovat tak s posledními ohnisky vzpoury.

Měla Rigelův úskok prohlédnout – ale neprohlédla, a teď bude tahle zhouba vypuštěna na svět.

Výtah se otevřel a Lidia s Polluxem do něj mlčky nastoupili. Lidia stiskla tlačítko nejnižšího patra – tedy druhého nejnižšího. Do katakomb výtah nejezdil, tam se dalo sestoupit jen po točitém křišťálovém schodišti. V katakombách podřimovalo tisíc mystiků.

A každý z nich se soustředil na jediný úkol: *Najít Bryce Quinlanovou.*

Což vyvolávalo otázku: Pokud každý věděl, že Severní proláklinou a dalšími Branami se dá projít jen do Helu, proč se Asteri vůbec námáhali vynakládat tolik úsilí, aby ji dostali? Bryce musí být v Helu – takže proč je potřeba zaměstnávat mystiky, aby ji našli?

Ledaže by Bryce Quinlanová skončila někde jinde než v Helu. V jiném světě například. A pokud tomu tak bylo...

Jak dlouho jim to hledání potrvá? Kolik světů mimo Midgard existuje? A jaké jsou šance, že by Bryce v některém z nich přežila – nebo se dokonce vrátila zpátky na Midgard?

Dveře výtahu se otevřely do vlhkého šera žaláře. Pollux vykročil kamennou chodbou s křídly těsně staženými k sobě, jako by nechtěl, aby jeho sněhobílé peří pošpinilo byť jen smítko zdejší špíny. „Proto je necháváš pořád naživu? Jako návnadu pro tu mrchu?“

„Ano.“ Lidia vykročila kolem mihotavých luceren s prvosvětlem lemujících zdi směrem k výkřikům. „Quinlanová je Athalarova družka. Kvůli poutu s ním se do našeho světa vrátí. A až se vrátí, půjde rovnou za ním.“

„A její bratr?“

„Ruhn a Bryce jsou Děti hvězd,“ odpověděla Lidia a s námahou otevřela železné dveře vedoucí do velké výslechové komnaty. Kov zaskřípěl o kámen a ten zvuk se děsivě podobal vřískotu mučených všude kolem nich. „Bude ho chtít osvobodit – jako svého bratra a svého spojence.“

Vydala se po otevřených schodech do srdce komnaty, uprostřed níž viseli z gorsijských okovů tři muži. Pod nimi se rozlévaly kaluže krve, která kapala do mřížky pod jejich bosýma nohama.

Lidia v sobě uzavřela všechny emoce. Jen dýchala.

Athalar a Baxian viseli od stropu v bezvědomí, jejich trupy byly jako mozaika jizev a spálenin. A jejich záda...

V jinak tiché komnatě bylo slyšet jen vytrvalé kapání jako z protékajícího kohoutku. Pahýly, které andělům zbyly po křídlech, pořád ještě krvácely. Gorsijské okovy zpomalily hojení jejich těl na téměř lidskou úroveň, udržovaly je naživu, ale zajišťovaly, že vězni budou neustále trpět nesnesitelnou bolestí.

Na tu třetí postavu se Lidia podívat nedokázala. Vedle něj nemohla ani dýchat.

Ozvalo se plesknutí kůže o kámen a Lidia se ponořila ještě hlouběji do sebe, když Polluxův bič zapraskal. Dopadl na Athalarova rozedřená zkrvavělá záda. Umbra Mortis sebou škubl a zhoupł se v řetězech.

„Vzbuď se,“ ušklíbl se jízlivě Kladivo. „Máme krásný den.“

Athalarovy oteklé oči se na škvírku pootevřely a z jejich temných hlubin vyšlehla nenávist.

Nově vypálená svatozář nad jeho obočím vypadala ve stínech žaláře ještě tmavší. Jeho rozbité rty se posměšně rozdělily a odhalily zkrvavené zuby. „Dobré ráno, cukroušku.“

Po Athalarově pravici se ozvalo tiché, ochraptělé uchechtnutí. Lidia věděla, že to je pošetilost, a přece se tam podívala.

Ruhn Danaan, korunní princ valbarských víl, na ni upíral oči.

Spodní ret měl opuchlý v místě, kde mu z něj Pollux vyrval piercing. Obočí, z něhož mu anděl vyšklubl kroužek, bylo pokryté zaschlou krví. Na jeho potetovaném trupu i pažích upevněných nad hlavou se mísily krev, špína a modřiny.

Princovy úchvatné modré oči byly plné nenávisti.

K ní.

Pollux znovu švihl Athalara do zad, aniž se obtěžoval s otázkami. Ne, tohle bylo jen zahřívací kolo. Výslech přijde potom.

Baxian byl pořád v bezvědomí. Pollux ho včera svým bitím proměnil v kus zkrvaveného masa poté, co jemu a Athalarovi uřezal tupou pilou křídla. Helský pes se zatím ani nepohnul.

Noci, pokusila se Lidia vyslat bezzvučně zatuchlým vzduchem k vílímu princovi. Kromě snů spolu nikdy telepaticky nekomunikovali, ale

snažila se o to od chvíle, kdy se ocitl tady. Znovu a znovu k němu vysílala svoje myšlenky. Ale odpovídalo jí jen ticho.

Celou dobu od chvíle, kdy o ní Ruhn zjistil, kdo je. *Čím je.*

Lidia o něm věděla, že může komunikovat, i když gorsijská pouta omezovala jeho magii a zpomalovala hojení. Věděla, že se tak dorozumíval se svou sestrou Bryce, než unikla.

Noci?

Ruhnův ret se odtáhl v mlčenlivém úšklebku. Krev mu stékala po bradě.

Polluxovi zazvonil mobil ostrým pronikavým zvukem, který se bolestně odrážel od stěn téhle prastaré svatyně. Švihání řemenů ustalo a ve vzduchu po něm zůstalo viset strašlivé ticho. „Mordocu,“ vyštěkl Pollux, pořád s bičem v ruce. Odvrátil se od Athalarova zmučeného těla, které se houpalo pod stropem. „Podej hlášení.“

Lidia se ani nepokoušela protestovat, že její kapitán se nemá co hlásit Kladivu. Pollux si bral smrt Harpie osobně – nařídil Mordocovi a děsovlkům, ať koukají zjistit, kam se Bryce Quinlanová mohla podít.

Pořád věřil, že za smrt Harpie může Bryce, neboť Athalar ani Ruhn neodhalili, že Harpii zabila Lidia. Oba věděli, kým je, a jen skutečnost, že Lidiina pomoc byla pro rebely zásadní, jim bránila vyklopit její tajemství.

Když k ní byl Pollux zády, Lidia si na chvíli dovolila nechat sklouznout masku. Ukázat Ruhnovi svou pravou tvář. Tu, která líbala jeho duši a nechávala ho nahlédnout do své, když se jejich pravá já spojovala a prolínala.

Rubne, zaprosila v jeho myslí. *Rubne.*

Ale vílí princ neodpovídal. Nenávisť v jeho očích nepolevovala. A tak si Lidia zase nasadila svou masku Laně.

Když Pollux schoval mobil a znovu zvedl bič, Lidia mu navrhla svým tichým bezvýrazným hlasem, který byl už tak dlouho jejím štítem: „Zkus radši ostnatý drát.“

1. ČÁST

POHROUŽENÍ

Bryce Quinlanová seděla v komnatě tak hluboko pod horou nad sebou, že denní světlo muselo být pro tvory, kteří tu přebývali, jen mýtem.

Tohle místo očividně *nebyl* Hel, ale její okolí tak působilo: černé kamení, podzemní palác, výslechová cela ještě hlouběji v podzemí... Temnota jako by byla s těmi třemi osobami, které stály proti ní, neodmyslitelně spjatá. Byla to drobná žena v šedivém hedvábí a dva okřídlení muži v černé šupinaté zbroji. U jednoho z nich – krásného, mocného muže uprostřed trojice – se na povrchu brnění doslova přelévaly stíny a hvězdy.

Rhysand, tak se jí představil. Ten, který se tolik podobal Ruhnovi.

Nemohla to být náhoda. Bryce proskočila Bránou s úmyslem dostat se do Helu, aby konečně využila Aidasovy a Apollionovy opakované nabídky, že pošlou své armády na Midgard a ukončí tenhle cyklus mezigalaktického boje. A místo toho skončila tady.

Bryce se podívala na bojovníka vedle Ruhnova téměř-dvojjete. Na muže, který ji našel. Který měl černou dýku reagující na Hvězdný meč.

V jeho oříškových očích nebylo nic než chladná, predátorská ostražitost.

„Někdo by měl začít,“ ozvala se drobná žena – ta, kterou tak šokovalo, když Bryce promluvila starým jazykem a když spatřila její meč. V mikádu zastřiženém pod bradou se jí mihotalo něco, co připomínalo

pramínky prvosvětla, jež házelo stíny na její štíhlou, ostře řezanou čelist. Její oči v pozoruhodném odstínu stříbrné přejížděly po Bryce, ale nedávaly nic najevo. „Říkáte, že se jmenujete Bryce Quinlanová. Že přicházíte z jiného světa – z Midgardu.“

Rhysand něco zamumlal k okřídlenému muži vedle sebe. Možná mu překládal.

Žena pokračovala: „Jestli vám máme věřit, vysvětlete nám, jak jste sem přišla? Proč jste přišla?“

Bryce si prohlížela jinak prázdnou celou. Nebyl tam žádný stůl s mučícími nástroji, kamenné stěny kromě dveří nic nenarušovalo. Jen pár kroků od ní byla mřížka v podlaze. Mřížka, zpod které – mohla by na to přísahat – se ozývalo syčení.

„Co je tohle za svět?“ zachraptěla Bryce ztěžka. Poté co se jí Ruhnuv dvojník v té krásné útulné síni představil, chytil ji za ruku. Síla jeho stisku, drsnost jeho puchýřů otírajících se o její kůži byla jediným pevným bodem, zatímco kolem nich hučel víchř a uháněla temnota, svět odpadal pryč – a pak najednou bylo kolem ní jen kamenné zdívo a šero. Ocitla se v paláci vyhloubeném pod horou a pak ji po úzkém schodišti odvedl do kobky, kde jí ukázal, aby se posadila na jedinou židli uprostřed.

Poslechla a čekala, až jí nasadí pouta nebo okovy nebo čím v tohle světě znehybňují vězně, ale nic takového se nestalo.

Drobná žena pokračovala ve vyptávání: „Jak to, že mluvíte starým jazykem?“

Bryce na ni ukázala bradou. „A jak to, že jím mluvíte vy?“

Ženininy rudé rty se zkroutily v úsměvu. Nebyl to moc povzbudivý pohled. „Proč jste pokrytá krví, která není vaše?“

Skóre: Jeden bod pro dámu v šedé.

Bryce věděla, že oblečení nasáklé krví, která teď ztuhla a ztmavla, nemluví zrovna v její prospěch. Byla to krev Harpie a taky trochu Li-diina. Bryce jí byla pokrytá kvůli důmyslnému plánu, jak ji udržet naživu, udržet její tajemství v bezpečí, zatímco Hunt a Ruhn...

Dech se jí začal prodírat hrdlem jen namáhavě. Opustila je. Svěho druha a svého bratra. Nechala je v Rigelových rukou.

Zdi a strop se na ni tlačily, vymačkávaly jí vzduch z plic.

Rhysand zvedl širokou ruku zahalenou hvězdami. „My ti neublízíme.“ Bryce měla pocit, jako by zbytek věty vykukoval z hustých stínů kolem něj: *Když se nepokusíš ublížit ty nám.*

Zavřela oči, snažila se bojovat se svým přerývaným dechem, s drtivou váhou kamení nad ní a kolem ní.

Ani ne před hodinou utíkala, aby se dostala z Rigelovy moci, vyhýbala se vybuchujícím mramorovým bustám a tříštícím se oknům, a Huntův blesk jí projel hrudí, narazil do Brány a otevřel průchod. Skočila do Helu...

A teď... byla tady. Ruce se jí třáslly. Sevřela je do pěstí a stiskla.

Bryce se pomalu, roztřeseně nadechla. A ještě. Pak otevřela oči a znovu se zeptala, tentokrát pevným, zřetelným hlasem. „Co je tohle za svět?“

Tři vyslychající neodpovídali.

A tak Bryce upřela oči na ženu, která byla z trojice nejmenší, ale určitě ne nejmíň nebezpečná. „Říkala jste, že starým jazykem už nikdo nepromluvil patnáct tisíc let. Proč?“

Byly to všechno víly a znaly jazyk, což samo o sobě naznačovalo nějaké spojení mezi zdejším světem a Midgardem. Spojení, jehož povaha jí s pozvolnou děsivostí docházela.

„Jak to, že jste u sebe měla ztracený meč Gwydion?“ oplatila jí chladně otázkou žena.

„Cože... myslíte Hvězdný meč?“ Další spojení mezi jejich světy.

Všichni na ni zase jen zírali. Neprostupná zeď lidí zvyklých dostat odpovědi stůj co stůj.

Bryce neměla žádné zbraně, nic kromě magie ve svých žilách, archesijského amuletu kolem krku a Rohu vytetovaného na zádech. Aby ho mohla použít, potřebovala moc, potřebovala se jí nabít jako pitomá baterie.

Takže jí jako zbraň zbývala jen slova. Má kliku, že strávila léta cvičením v tom, čemu Hunt říkal „mistryně ve vymýšlení kravin“.

„Je to rodinné dědictví,“ prohlásila. „Je v našem světě od chvíle, co ho tam přinesli mí předci... už patnáct tisíc let.“ Poslední slova pronesla s důrazem a významným pohledem upřeným na ženu. Ať si to spočítá, stejně jako Bryce.

Ozval se ale ten krásný chlap, Rhysand, hlasem temným jako půlnoc. „Jak jsi našla tenhle svět?“

To nebyl muž, se kterým by bylo radno si zahrávat. To nikdo z těch lidí tady, ale on... Autorita z něj přímo sálala. Jako by byl osou, kolem níž se tady všechno točí. Čili něco jako král.

„Nenašla jsem ho.“ Bryce se mu zadívala do očí, v nichž zářily hvězdičky. A cosi prapůvodního v jejím nitru se zachvělo před drsnou silou jeho pohledu. „Už jsem ti to říkala: Chtěla jsem do Helu, a místo toho jsem skončila tady.“

„Jak?“

To něco pod mřížkou zasyčelo hlasitěji, jako by vycítilo jeho hněv. Jako by se dožadovalo krve.

Bryce polkla. Jestli se dozvedí o Rohu, její moci, Bráně... co jim zabrání využít ji tak, jak to chtěl Rigelus? Nebo vnímat ji jako hrozbu, která musí být odstraněna?

Mistryně ve vymyšlené kravin. V tom přece vyniká, no ne?

„V mém světě jsou Brány, které se otevírají do jiných světů. Patnáct tisíc let se otevíraly většinou do Helu. Totiž, Severní proláklina se otvírala do Helu, ale...“ Jen ať si myslí, že zmateně plácá. Že je pitomá. Pařmenka, jak si o ní myslela většina Midgardu. I Micah, než vyluxovala jeho podělaný popel. „Jenže tahle Brána mě poslala sem. S jednostrannou jízdenkou.“

Mají v tomhle světě jízdenky? Něco jako dopravu?

Do jejich mlčení upřesnila: „Můj partner spoléhal na to, že mě dokáže poslat do Helu, když použije svou moc. Ale myslím...“ Rychle si vybavila to, co jí v posledních okamžicích řekl Rigelus. Že hvězda na její hrudi nějak funguje jako maják pro původní svět Děti hvězd.

Už se jen chytala stébla, když pokývla na bojovníkovu dýku. „V našem světě existuje proroctví o mém meči a chybějící dýce. Že až se spojí, spojí se i víly z Midgardu.“

Takhle sprádá kraviny mistryně, no ne?

„Možná jsem se tady ocitla kvůli tomu. Třeba ten meč vycítil dýku... a přivedl mě k ní.“

Ticho. Pak se ten mlčící bojovník s oříškovými očima rozesmál.

Jak to, že jí rozuměl, když mu Rhysand nepřekládal? Ledaže by dokázal číst řeč jejího těla, její tón, její pach.

Bojovník promluvil tichým hlasem, který jí sklouzl po páteři. Rhysand se na něj zadíval se zdviženým obočím a pak stejně zlověstným tónem přeložil Bryce: „Lžete.“

Bryce se zatvářila jako ztělesněná nevinnost a zděšeně zamrkala. „O čem?“

„To nám řekněte sama.“ Ve stínu Rhysandových křídel se nahromadila temnota. To nebylo dobré znamení.

Byla v jiném světě, s cizinci, kteří byli očividně mocní a neváhali by ji zabít. Její bezpečí a přežití závisí na každém slově, které pronese.

„Právě jsem viděla, jak mého přítele a mého bratra zajala banda mezigalaktických parazitů,“ zavrčela. „Nezajímá mě nic jiného, než jak jim pomoci.“

Rhysand se zadíval na válečníka, který přikývl. Nespouštěl přitom z Bryce ani na vteřinu oči.

„Hm.“ Rhysand si založil svalnaté paže na prsou. „Přinejmenším *tobě* je pravda.“

Drobná žena se ale dál tvářila neoblomně. Její rysy při Brycině výbuchu spíš ještě víc ztvrdly. „Vysvětlete to.“

Byly to víly. Nikde nebylo psáno, že jsou lepší než ti vílí sráči, které Bryce znala po celý svůj život. I když... Tihle sice vypadali, jako by byli za jejím světem pár století pozadu, a zároveň působili mocněji než víly na Midgardu, což mohlo vést jen k větší aroganci a pocitu, že můžou všechno.

Musí se dostat do Helu. Nebo aspoň zpátky na Midgard. A jestli už toho řekla až moc...

Žena si všimla jejího váhání a pokývla na krasavce. „Tak už jí nahlédni do mysli, Rhysi.“

Bryce ztuhla. Bohové. Takže on se jí může štourat v hlavě, prohlížet si tam, co bude chtít...

Rhysand se zadíval na ženu. Vracela mu pohled s prudkostí, která neodpovídala její drobné konstituci. Pokud tady vládl Rhysand, od jeho poddaných se očividně nečekalo, že budou jen mlčenliví příkyvovači.

Bryce se zadívala na jediné dveře. Nikdy se k nim nedostane včas, i kdyby náhodou nebyly zamčené. Útěk ji nezachrání. Mohl by ji ochránit archesijský amulet? Ten sice Rhysandovi nezabrání ve čtení myšlenek, ale...

Nevtírám se tam, kde nejsem vítán.

Bryce sebou na židli škubla, až se s ní málem převrhla, když se jí v hlavě rozlehl klidný mužský hlas. Rhysandův hlas.

Ale odpověděla hned a děkovala Luně, že její hlas zní chladně a vyrovnaně. *Etický kodex uživatelů telepatie?*

Vycítila jeho zaváhání – téměř jako by ho pobavila. *Už jste tuble metodu komunikace použila předtím.*

Ano. O Ruhnovi se zmiňovat nehodlala.

Můžu se podívat do vašich vzpomínek? Abych to viděl sám?

Ne. Nemůžete.

Rhysand pomalu mrknul. Pak řekl nahlas: „Potom se tedy budeme muset spokojit s vašimi slovy.“

Žena se k němu užasle obrátila. „Ale...“

Rhysand luskl prsty a za trojicí se objevily tři židle. Sám se na jednu elegantně usadil a přehodil si nohu přes nohu, jako ztělesnění vílího půvabu a arogance. Podíval se na své společníky. „Azriel,“ ukázal líně na muže. Pak na ženu: „Amren.“

Nakonec ukázal na Bryce a neutrálně pronesl: „Bryce... Quinlanová.“

Ta zvolna přikývla.

Rhysand se zadíval na své ostríhané, čisté nehty. „Takže váš meč... je ve vašem světě patnáct tisíc let?“

„Přinesli ho mí předkové.“ Zamyslela se, jak podat podrobnosti. „Královna Theia. Nebo princ Pelias, záleží na tom, co zrovna tvrdí propaganda.“

Amren trochu ztuhla. Rhysand k ní sklouzl pohledem, ale nepohnul se.

Bryce se odvážíla přitlačit. „Vy... je znáte?“

Amren si prohlížela Bryce od neonově růžových tenisek postříkaných krví až po její vysoko vyčesaný ohon. Krev rozmazaná na Brycině obličejí už byla ztvrdlá a lepkavá.

„Tahle jména tady nikdo nevyslovil už hodně, hodně dlouho.“

Bryce by se vsadila, že takových patnáct tisíc let.

„Ale slyšeli jste o nich?“ Srdce se jí rozbušilo.

„Kdysi... přebývali tady,“ pronesla opatrně Amren.

Tohle stačilo, aby si Bryce potvrdila podezření, které o téhle planetě měla. Něco hluboko v ní se usadilo, poslední volná nitka se naplnula. „Takže je to pravda. Odsud my – víly z Midgardu – pocházíme. Mí předkové opustili tenhle svět a přišli na Midgard... a zapomněli jsme odkud.“

V kobce znovu zavládlo mlčení. Pak Azriel řekl něco jejich jazykem a Rhysand překládal. Možná mu překládal i všechno předtím, ale v duchu.

„Říká, že nemáme žádné legendy o tom, že by se naši lidé vydali do jiného světa.“

Ale Amren vyrazila tichý, přidušený zvuk.

Rhysand se k ní pomalu, trochu zvědavě otočil. „Nebo máme?“

Žena si smetla z hedvábné blůzky neviditelné smítko. „Je to nejasné. Předtím jsem to procházela...“ Zavrtěla hlavou. „Jen samé pověsti. Že spousta lidí zmizela, jako by nikdy neexistovali. Někteří říkali, že na onen svět, jiní, že se odstěhovali do vzdálených zemí, a další, že byli vyvoleni Kotlíkem a přeneseni jinam.“

„Museli odejít na Midgard,“ vyhrkla Bryce. „Pod vedením Theie a Peliase.“

Amren zvedla ruku. „O vašich mýtech si povyprávíme později, děvče. Teď chci vědět,“ její pohled se zaostřil a Bryce měla co dělat, aby mu dokázala vzdorovat, „proč jste skončila tady, když jste chtěla jinam.“

„To bych taky ráda věděla,“ odsekla Bryce možná drzeji, než bylo moudré. „Věřte mi, že nic nechci víc, než vás zase přestat obtěžovat.“

„Abyste šla... do Helu,“ pronesl neutrálně Rhysand. „Najít prince Aidase.“

Tihle lidé nebyli její přátelé ani spojenci. Možná je tenhle svět původním domovem víl, ale kdo má sakra vědět, co chtějí, jaký je jejich cíl? Rhysand a Azriel *vypadají* dobře, ale Urd ví, že víly z Midgardu využívají svou krásu už po tisíciletí, jen aby dostaly, co chtějí.

Rhysand zřejmě nepotřeboval číst její myšlenky – ne, stačilo mu to, co vyčetl z její tváře. Sundal si pokrčenou nohu na zem a zapřel se oběma chodidly o kamennou podlahu. „Dovolte mi, abych vám vysvětlil situaci, Bryce Quinlanová.“

Přiměla se podívat se do jeho očí, v nichž jako by zářily hvězdy. Dokázala se postavit Asteri, archandělům i vítím králům a zvládla to. Jeho zvládne taky.

Koutek Rhysandových rtů se nazdvihl. „Nebudeme se z vás snažit dostat informace mučením ani se vám nebudu snažit násilím dostat do hlavy. Pokud se rozhodnete, že s námi nechcete mluvit, je to vaše rozhodnutí. Stejně jako bude *moje* rozhodnutí ponechat vás tady dole, dokud nezměníte názor.“

Bryce se neubránila tomu, aby přejela chladným pohledem po místnosti. Její pozornost znovu upoutala mřížka, zpod níž se ozývalo syčení. „Rozhodně to všem kámošům doporučím jako ideální turistickou destinaci.“

Hvězdy v Rhysandových očích zamrkaly. „Takže máme očekávat, že se tu objeví i další z vašeho světa?“

Dala mu tu nejpravdivější odpověď, jakou mohla. „Ne. Pokud vím, hledají tohle místo už patnáct tisíc let, ale já jsem jediná, kdo se sem dokázal vrátit.“

„Kdo ho hledá?“

„Asteri. Jak jsem vám říkala – mezigalaktičtí paraziti.“

„Co to znamená?“

„Jsou to...“ Bryce se odmlčela. Kde je psáno, že ji tihle lidé rovnou nevydají Rigelovi? Neskloní se před ním? Theia pocházela z tohoto světa a s Asteri bojovala, ale Pelias jim zobal z ruky a se škodolibým potěšením jim klečel u nohou.

Ta odmlka jim řekla všechno, co potřebovali. Amren si odfrkla. „Nemarni zbytečně dech, Rhysi.“

Rhysand naklonil hlavu ke straně jako lovec, který si prohlíží kořist. Bryce ten pohled vydržela se vztyčenou bradou. Matka by na ni byla hrdá.

Krasavec luskl znovu prsty a krev i špína z ní zmizely. Šaty se jí pořádkem lepily k tělu, ale byly čisté. Zadívala se na sebe a pak na něj.

Na rtech se mu objevilo kruté pousmání. „Berte to jako *motivaci*.“ Amren a Azriel si zachovávali kamenné tváře. Čekali.

Byla by hloupá, kdyby věřila, že Rhysandova *motivace* naznačuje jeho dobré úmysly. Ale tuhle hru může hrát i ona.

A tak řekla: „Astери jsou staří. Jakože... desítky tisíc let staří.“ Zamžikala při vzpomínce na tu místnost pod jejich palácem, na záznamy o dobývání před tisíci let, doplněné jejich vlastní, odlišnou datací.

Její věznitelé neodpovídali, vlastně ani nemrkli. Fajn – takže představa, že je někdo tak příšerně starý, jim nepřipadá zase tak šilená.

„Přišli do našeho světa před patnácti tisíci let. Nikdo neví odkud.“

„Jak to myslíte, *přišli*?“ ozval se Rhysand.

„Upřímně? Nemám ponětí, jak se dostali na Midgard. Podle jejich překrouceného podání to vypadá, že byli... osvoboditelé. Osvícenci. Tvrdí, že Midgard byla předtím zaostalá planeta v odlehlé části vesmíru, obývaná jen lidmi bez kouzelných schopností a zvířaty. Astери si ji vybrali, aby na ní vytvořili dokonalou říši, kam se brzo začali hrnout tvorové a bytosti z jiných světů – přicházeli přes obrovskou trhlinu mezi světy, které se říká Severní proláklina. Teď už se jí dá dostat jen do Helu, ale dřív se otevírala... kamkoliv.“

„Trhlina,“ zopakovala Amren. „Co ji způsobilo?“

„Co já vím?“ opáčila Bryce. „Zatím nikdo ani nezjistil, jak je něco takového možné – a proč je to na Midgardu, a ne jinde.“

Rhysand se ozval: „Co se stalo, když ty bytosti přišly na váš svět?“

Bryce si vtáhla spodní ret do pusy, než odpověděla. „Podle *oficiální* verze se naši planetu pokusil dobýt jiný svět, Hel. Aby zničil rozkvétající říši – a všechny, co tam žijí. Ale Astери všechny ty nové obyvatele sjednotili pod svým praporem a odrazili útok Helu, vytlačili jeho armády zpátky. Při tom se Severní proláklina změnila tak, že se jí už nikam jinam než do Helu nedalo dostat. A pak už zůstávala většinou zavřená. Je kolem ní postavená obrovská zeď, aby zadržela případné vetřelce z Helu, kteří by se k nám chtěli dostat prasklinami, a Astери vybudovali slavnou říši, která vydrží navěky. Nebo takhle tomu aspoň máme všichni věřit.“

Obličej před ní zůstávaly nehybné. Pak se Rhysand tiše zeptal: „A neoficiální verze zní jak?“

Bryce namáhavě polkla, jak se jí paměti zase mihla místnost z archívů. „Asteri jsou prastaré nesmrtelné bytosti, které se živí mocí druhých – sklízají magii lidí, světa a pak se jí krmí. Říkáme tomu prvosvětlo. Pohání celý náš svět, ale hlavně je. Chce se po nás, abychom ho odevzdali za to, že dosáhneme nesmrtelnosti – no, nebo věku tak blízkého nesmrtelnosti, jak to u nás jde. Při rituálu, kterému se říká Pohroužení, v sobě shromáždíme veškerou svou dozrálou moc a při tom obřadu se z ní část odčerpá. Ta část jde do zásob prvosvětla pro Asteri. Je to něco jako daň za naši magii.“

Nechtěla se pouštět do toho, co se děje po smrti. Jak je nakonec sklizena i moc, která zůstává v duši, jak si ji vynutí Král podsvětí u Brány mrtvých a promění ji v druhosvětlo, které krmí Asteri ještě víc. Aspoň to, co na ně zbyde, když si Král podsvětí odebere svůj podíl.

Amren naklonila hlavu a její hladké mikádo se při tom pohybu poohnulo. „Daň za vaši magii, odebíraná prastarými bytostmi, které využívuje a posiluje jejich moc.“ Azriel se na ni podíval, jak mu Rhysand zřejmě telepaticky překládal. Ale Amren si sama pro sebe zamumlala, jako by v ní ta slova vyvolala nějakou asociaci: „Desátek.“

Rhysand povytáhl obočí. Pak ale mávl svou širokou elegantní rukou na Bryce, ať pokračuje. „A co ještě?“

Znovu polkla. „Midgard je jen poslední z dlouhé řady světů, které Asteri obsadili. Mají celý archiv dokumentů o různých planetách, které dobyli, nebo se snažili dobýt. Viděla jsem ho těsně předtím, než jsem se dostala sem. Pokud vím, byly jen tři planety, které se jim ubránily – které s nimi bojovaly a porazily je. Hel, planeta zvaná Iphraxia a... svět obývaný vílami. Původními, Hvězdnými vílami.“ Pokývla na dýku u Azrielova boku, která v přítomnosti Hvězdného meče plála temným světlem. „Znáte můj meč pod jiným jménem, ale víte, co je.“

Přikývla jen Amren.

„Podle mě proto, že pochází z tohoto světa,“ pokračovala Bryce. „Asi nějak souvisí s tou dýkou. Byl ukutý tady, patřil k vaší historii a pak se ztratil... je to tak? Neviděli jste ho patnáct tisíc let, stejně dlouho jste nemluvili tímhle jazykem... což přesně odpovídá době, kdy první Hvězdné víly dorazily na Midgard.“

Hvězdní... Theia, jejich královna, a Pelias, zrádný princ, který ji svrhl. Theia přivedla na Midgard dvě dcery: Helenu, která byla později donucena provdat se za Peliase, a druhou dceru, jejíž jméno se ztratilo v propadlišti dějin. Stejně jako většina pravdy o Theie, již zčásti pohltil čas, zčásti vymazala propaganda Asteri. Princ Rokliny Aidas Theiu miloval – tohle Bryce věděla. Theia bojovala po boku Helu, aby pomohla osvobodit Midgard. Nakonec ji Pelias zabil a její jméno bylo téměř vymazáno z paměti. Bryce v sobě měla Theino světlo, to jí Aidas potvrdil. Kromě toho ale o dávno mrtvé královně nevěděla nic, ani archivy Asteri jí v tom nepomohly.

„Takže vy si myslíte...“ začala zvolna Amren a její stříbrné oči se zatřpytily, „že naše planeta je třetí z těch, které se ubránily těm... Asteri.“

Teď byla řada na Bryce, aby přikývla. Ukázala ke stropu, ke světu nad sebou. „Podle toho, co jsem zjistila, tak dávno předtím, než přišli Asteri do mého světa, byli *tady*. Dobyli tenhle svět, vměšovali se do jeho chodu, vládli mu. Vílám se ale nějak podařilo je svrhnout – porazit je.“ Krátce vydechla a rozhlédla se po třech obličejích proti sobě. „Jak?“ Její hlas zněl ochraptěle, zoufale. „Jak se vám to povedlo?“

Ale Rhysand se na Amren varovně zadíval. Zřejmě to byla nějaká dvorní historička nebo badatelka, když se k ní obracel pokaždé, pokud šlo o minulost. Teď prohodil: „V našich dějinách se o ničem takovém nemluví.“

„Ale Asteri si váš svět pamatují,“ ujistila ho Bryce. „Pořád jsou kvůli tomu zahořklí. Jejich vůdce Rigelus mi řekl, že je jeho osobním posláním najít tohle místo a potrestat vás za to, že jste je odsud vykopli. Jste v podstatě jejich veřejný nepřítel číslo jedna.“

„Naše dějiny se o tom zmiňují, Rhysande,“ pronesla vážně Amren. „Jen Asteri nenazývají tímhle jménem. Říkají jim Daglanové.“

Bryce by přísahala, že Rhysandova zlatá pokožka trochu pobledla. Azriel si poposedl a jeho křídla zašustila. Rhysand pevně pronesl: „Všichni Daglanové byli pobiti.“

Amren se zachvěla a její rozrušení ještě posílilo obavy v Rhysandově výrazu. „Očividně ne,“ řekla.

Bryce se naléhavě obrátila k ženě. „Máte nějaké záznamy o tom, jak byli poraženi?“ V hrudi jí vyklíčilo zrnko naděje.

„Nic kromě starých písní o krvavých bitvách a strašných ztrátách.“
„Ale ten příběh... připadá vám pravdivý?“ zeptala se Bryce. „Nesmrtelní, zlotřilí dobyvatelé, kteří vládli tomuhle světu, a vy jste se všichni spojili a svrhli je?“

Jejich mlčení jí jako potvrzení stačilo.

Rhysand ale zavrtěl hlavou, jako by tomu pořád nechtěl uvěřit. „A vy myslíte...“ Setkal se s Bryciným pohledem, jeho oči měly v sobě pořád to predátorské soustředění. Bohové, byl děsivý. „Vy myslíte, že Daglanové – Asteri – se chtějí vrátit, aby se pomstili. Po patnácti tisících let.“ Z každého jeho slova odkapávaly pochybnosti.

„To je pro Rigela jako pět minut,“ namítla Bryce. „Má nekonečné množství času – a nevyčerpatelné zdroje.“

„Jaké zdroje?“ Chladná, ostrá slova vůdce, který posuzuje hrozbu pro svůj lid.

Jak mu má Bryce vůbec začít popisovat zbraně, sirné rakety, mechaobleky, ponorky Omega, nebo i obecně moc Asteri? Jak má popsat nelítostnou, rychlou hrůzu jejich úderů? Možná to bylo neuvážené, ale natáhla k Rhysandovi ruku. „Ukážu vám to.“

Amren a Azriel se na vládce ostře zadívali. Jako by ho varovali, že to může být past.

„Vydržte,“ vybídl ji Rhysand a náhle zmizel.

Bryce vytřeštila oči. „Vy – vy se umíte teleportovat?“

„Říkáme tomu přenášení,“ pronesla Amren. Bryce si všimla, že se Azriel uculuje, ale Amren dodala: „Ovládáte to?“

„Ne,“ zalhala Bryce, a pokud Azriel vycítil nepravdu, tentokrát to nedal najevo. „U nás jsou jen dvě víly, které to dovedou.“

Teď zase vykulila oči Amren. „Dvě – na celé vaší planetě?“

„Vy jich tady asi takových máte víc?“

Azrielovi asi chyběl Rhysandův překlad, protože mlčel. Bryce by přísahala, že se kolem něj ovíjejí stíny jako kolem Ruhna, jenže... divočejší. Spíš jako ty Cormacovy.

Amren sklopila bradu. „Umějí to jen ty nejmocnější, ale ano... je jich hodně.“

Jako na zavolanou se opět objevil Rhysand a v ruce nesl malou stříbrnou kouli.

„To je Veritas?“ zeptala se Amren. Azriel nakrčil čelo.

Rhysand si jich nevšímal a natáhl k ní druhou ruku, v níž měl něco jako stříbrnou fazolku.

Bryce si ji vzala a zadívala se na kouli, kterou vůdce položil na podlahu. „Co to je?“

Rhysand ukázal na kouli. „Držte to, myslíte na to, co nám chcete ukázat, a vaše myšlenky se objeví tak, abychom je mohli vidět my všichni.“

To znělo jednoduše – jako by k její mysli připojili kameru. Opatrně uchopila kouli a zvedla ji. Její kov byl hladký a chladný. Koule byla lehčí, než vypadala, uvnitř byla dutá.

„Tak jo,“ pronesla Bryce a zavřela oči. Představila si zbraně, válku, bitevní pole, jak je vidala v televizi, mechaobleky, zbraně, kterými se naučila střílet, lekce s Randallem, moc, jakou za ní vyslal Rigelus tam v síni.

V tu chvíli se zarazila. Předtím než proskočila Bránou, než nechala Hunta a Ruhna za sebou. To si připomínat nechtěla. Ani jim nechtěla ukazovat, co sama dokáže. Nechtěla odhalit Roh ani svou schopnost teleportace.

Otevřela oči. Koule před ní byla nehybná a matná. Položila ji na zem a postrčila směrem k Rhysandovi.

Ten si ji přitáhl na dálku do dlaně a dotkl se jejího vrcholu. A najednou se všechny Bryciny myšlenky začaly přehrávat.

Takhle to bylo ještě horší, vidět to jako montáž vzpomínek: Násilí, brutalitu, s níž Asteri a jejich poskoci zabíjeli – nenuceně, hlava nehlava.

Její pocity se ale nedaly srovnat s překvapením a hrůzou, jež se objevily ve tvářích jejích vězňů.

„Zbraně,“ vysvětlila Bryce a ukázala na pušku v Randallových rukou, když pálil v její vzdálené vzpomínce a trefil přesně střed terče, který byl půl míle od něj. „Sirné rakety.“ Ukázala na planoucí zlaté světlo zkázy budov v Půlměsíčním městě, které kolem ní pukaly. „Pornorky Omega.“ *SPQM Faust* se hnal temnými hlubinami moře. „Asteri.“ Rigelova dobřela rozpálená síla ničila kámen, sklo, celý svět.

Rhysand se pokusil ovládnout, nasadit si zase chladnou masku. „V takovém světě žijete.“

Nebyla to tak úplně otázka, ale Bryce přesto přikývla. „Ano.“

„A tohle všechno chtějí... zavléct sem k nám.“

„Ano.“

Rhysand zíral před sebe. Přemýšlel. Azriel hleděl do míst, kde koule před chvílí přehrávala tu naprostou destrukci Brycina světa. Zděšeně – a zároveň jako by kalkuloval. Tenhle výraz znala od Hunta. Velení se ujala jeho válečnická mysl.

Amren se obrátila k Rhysovi a setkala se s jeho pohledem. Ten pohled Bryce taky znala. Mezi těmi dvěma proběhla tichá porada. Takhle se Bryce často bavila s Ruhnem.

Srdce se jí při té vzpomínce sevřelo. Ale taky jí to pomohlo se obrnit. Soustředit se.

Asteri tu kdysi byli – pod jiným jménem, ale byli. Předkové těchhle víl je porazili. A Urd ji poslala sem – ne do Helu, sem. Na místo, kde okamžitě narazila na dýku, vedle níž se Hvězdný meč rozezpíval. Jako by to byl magnet, který ji přitáhl do tohoto světa, na břeh téhle řeky. Že by to byl vážně nůž z proroctví?

Myslela si, že ke zničení Asteri bude stačit zničit jádro prvosvětla, ale Urd ji poslala sem. Do původního světa midgardských víl. Neměla na vybranou než Urdinu úsudku věřit. A modlit se, aby Ruhn, Hunt a všichni, které na Midgardu milovala, dokázali vydržet, než zase najde cestu domů.

A kdyby ji nenašla...

Prohlédla si stříbrnou fazolku, která jí hladce, stříbřitě spočívala v dlani. Amren jí sdělila, aniž se na ni podívala: „Když to spolknete, bude pro vás překládat náš současný jazyk, a taky vám umožní jím mluvit.“

„Paráda,“ zamumlala Bryce.

Musí najít cestu domů. A jestli to znamená, že se nejdřív bude muset vypořádat s tím, co jí čeká v tomhle světě... pak jazykové schopnosti budou užitečné, vzhledem k množství těch kravin, ze kterých bude ještě muset mistrovsky uplést pravdu. Samozřejmě těm lidem nevěřila ani nos mezi očima, ale vzhledem ke všem těm otázkám, které pro ni měli, silně pochybovala, že by ji chtěli otrávit. Nebo že by si s tím dali takovou námahu, když by podříznutí hrdla všechno obstaralo mnohem rychleji.

V mozku jí vyšlehl blesk. Jako by ji trhal na dvě půlky. Její tělo všechno to spalující světlo nedokázalo vydržet.

A pak do ní narazila temnota. Tichá a pokojná a věčná.

Ne – to byla jen podlaha. Spadla na ni, na kolena, a... zářila. Zářila natolik, že dokázala osvitit šokované obličejy Rhysanda a Amren.

Azriel se už nakláněl nad ní, smrtící dýku tasenou. Její čepel zářila podivně černým světlem.

Bojovník si všiml temnoty unikající z jeho zbraně a zamžikal. Byl to první náznak šoku, který dal zatím před Bryce najevo.

„Dej to od ní, pitomče,“ ozvala se Amren. „Zpívá pro ni, a když ho dáš takhle blízko...“

Čepel z Azrielovy ruky zmizela, jako by ji sebral stín. Místností se šířilo napjaté zčerené ticho.

Bryce se pomalu zvedla – jak ji Randall a matka učili, že se má pohybovat před Vany a jinými predátory.

A když se postavila, ucítila to v mozku: Znalost jazyka, který předtím neuměla. Seděl jí na jazyku, přichystaný k promluvě, stejně instinktivní jako její mateřský. Mihotal se jí na kůži, štiplavě jí sjížděl dolů po páteři mezi lopatky – počkat.

Ach ne. Ne, ne, ne.

Bryce se neodvažovala natáhnout tam, kde měla tetování Rohu, upoutat jejich pozornost k nápisu *S láskou je všechno možné*. Cítila, jak tetování reaguje na to něco, co obsahovalo kouzlo, které ji tak rozzářilo. Mohla se jen modlit, aby se to neukázalo i ostatním.

Její modlitby byly marné.

Amren se obrátila k Rhysandovi a pronesla tím novým divným jazykem – jejich jazykem: „Ta zářící písmena na jejích zádech... jsou stejná jako ta v *Knize dechů*.“

Asi je museli vidět přes její tričko, když spadla na podlahu. To brnění s každým jejím dalším nádechem ustávalo, záře bledla. Ale škoda už byla napáchána.

Trojice ji zase upřeně pozorovala. Tři vysoce postavení zabijáci zvažující hrozbu.

Pak Azriel pronesl tichým, smrtícím hlasem: „Vysvětli to, nebo zemřeš.“

Tharionova krev odkapávala v tiché dusné koupelně do porcelánového umyvadla. Řev davu sem přes popraskané zelené kachlíky doléhal jen jako vzdálené brumlání. Nadechl se nosem. Vydechl ústy. Podél poraněných žeber se mu rozlila bolest.

Stůj rovně.

Sevřel oprýskaný okraj umyvadla. Znovu se nadechl, soustředil se na ta slova, nutil svá kolena, aby se pod ním nepodlomila. *Stůj, krucinál.* Dneska večer dostal pořádnou nakládačku.

Minotaurus, jemuž čelil v ringu Zmijí královny, byl dvakrát těžší a nejmíň o čtyři stopy větší než on. Od jeho rohu měl díru v rameni, z níž mu teď crčela krev do umyvadla – nebyl dost rychlý, aby se mu vyhnul. A pár polámaných žeber, na která mu dopadly rány pěstí ve velikosti jeho hlavy.

Tharion znovu vydechl, zamžikal bolestí a sáhl po malé lékárnice na okraji umyvadla. Prsty se mu třásly, když zápolil s ampulkou lektvaru, který potlačí bolest a urychlí proces hojení, který už v jeho vanském těle začal.

Zahodil korkovou zátku do koše vedle umyvadla, na zakrvácené gázové tampony, kterými si omýval obličej. Nějak to pro něj bylo důležitější než krvácející rána v rameni – nejdřív si potřeboval vidět do tváře, najít pod tím nánosem krve zase muže.

Odraz v zrcadle ho moc nepotěšil. Purpurové kruhy pod očima měly stejnou barvu jako modřiny na bradě, popraskané rty, opuchlý nos. Všechno tohle mu rychle vybledne a zahojí se, ale ta prázdnota v očích... Byl to jeho obličej, a přece byl cizí.

Nedíval se do svých očí v zrcadle, když do sebe obrátil ampulku a vypil ji. Hedvábná tekutina bez chuti mu přilnula k patru i k hrdlu. Dřív do sebe takhle bezmyšlenkovitě obracel panáky. A pak, během pár týdnů, se všechno podělalo. Celý jeho zkurvený život šel do hajzlu.

Vzdal se všeho, čím byl a je a čím kdy bude.

Vybral si tohle, nechal se připoutat ke Zmijí královně. Byl zoufalý, ale břemeno rozhodnutí ho tížilo. Za ty dva dny, co sem přišel, neměl dovoleno opustit bludiště skladišť – ani doopravdy nechtěl. Zbavili ho dokonce i nutnosti vracet se do vody: O patro níž pro něj připravili speciální nádrž, do níž pumpovali vodu přímo z řeky Istros.

Takže nebyl v řece, necítil vítr ani slunce, neslyšel hovory druhých, nevnímal rytmus normálních dní života. Nádrž neměla dokonce ani okno, které by vedlo ven.

Dveře se vrzavě otevřely a důvěrně známá ženská vůně mu napověděla, kdo přišel. Jako by to v tuhle hodinu, v téhle koupelně, mohl být někdo jiný...

Zmijí královna měla celou stáj zápasníků. Ale ke dvěma z nich se chovala jako ke vzácným dostihovým koním. Zápasili v nejsledovanějších časech. Tuhle koupelnu měli jen pro sebe, spolu s apartmá nahoře.

Zmijí královna je vlastnila. A chtěla, aby o tom všichni věděli.

„Ohřál jsem ti to,“ zachraptěl Tharion přes rameno na Ariadnu. Černovlasá dračice, oblečená v černém trikotu, který zdůrazňoval její vlnadné křivky, se otočila k němu.

Tharion a Ariadna měli vypadat sexy a stylově, i když po nich Zmijí královna chtěla, aby se při zápasu nechali pro pobavení publika pořádně zakrvácet.

Ariadna se zastavila u umyvadla o pár kroků dál od něj. Dívala se do zrcadla, zatímco si myla ruce.

„Pořád fešanda,“ podařilo se Tharionovi zažertovat.

Což mu vysloužilo postranní loupnutí očima. „Zato ty vypadáš příšerně.“

„Taky tě rád vidím,“ prohodil, zatímco se mu tělem rozléval hojivý lektvar.

Její nosní dírky se nepatrně rozšířily. Popichovat draka není moc chytré. Jenže on se v poslední době vezl na vlně špatných rozhodnutí, tak proč k nim nepřidat další?

„Máš díru v rameni,“ prohodila, aniž od něj odtrhla pohled.

Tharion zamžoural na ránu, která vypadala děsivě, i když se kůže už zase začínala stahovat k sobě. Byl to pocit, jako když mu po tom místě lezou pavouci. „Vypadá to neodolatelně.“

Ariadna odfrkla a soustředila se v zrcadle zase sama na sebe. „Podle mě se tou svou přitažlivostí pro ženy oháníš až moc. Začínám si myslet, že to máš jako štít.“

Ztuhnul. „Proti čemu?“

„To nevím a je mi to fuk.“

„Au.“

Ariadna dál zkoumala vlastní odraz. Hledá taky jako on sama sebe – tu osobu, kterou bývala, než sem přišla? Nebo možná tu předtím, než ji Astronom polapil do prstenu a nosil ji po desetiletí na prstu?

Tharion udělal to, co po něm Zmijí královna kvůli Ari chtěla: Lhal svým kontaktům z pomocných sborů, že potřebují draka z bezpečnostních důvodů. Takže Ariadna technicky vzato nebyla otrokyní Zmijí královny, pořád patřila někomu jinému. Jenom... teď žila tady.

„Tvé zbožňující publikum čeká,“ připomněl jí Tharion. Vzal další vatový tampon a podržel ho pod tekoucí vodou, než si začal omývat krev z holé hrudi. Mohl vklouznout do jedné ze sprch vlevo, ale to by v zatím nezhojených ranách pánilo jako Hel. Zkroutil se, aby si tamponek dosáhl na jednu zvlášť ošklivou řeznou ránu na levé lopatce. Ani svými dlouhými prsty si tam ale nedosáhl.

„Ukaž.“ Ariadna mu vzala tampon z ruky.

„Díky, Ar – Ariadno.“ Málem jí řekl Ari, ale nemělo smysl ji dráždit, když mu nabídla svou pomoc.

Tharion se opřel rukama o umyvadlo. Ariadna mu potukala na kůži kolem rány, jemně setřela krev a on se chytil porcelánového okraje křečovitěji, aby pod jejími doteky nezasténal. Zaťal zuby, protože to tak pánilo, a dračice pronesla do ticha: „Můžeš mi říkat Ari.“

„Já myslel, že tu zdobnělinu nenávidíš.“

„Stejně mě tak všichni pořád oslovují, tak proč bych se nemohla rozhodnout, že to dovolím i tobě?“

„Takhle jsi uvažovala, když jsi opustila moje přátele předtím, než je napadl ten honec smrti?“ Nedokázal to pronést tak, aby to neznělo kousavě, ale jestli ji to našte, tak ať. „Když už od tebe všichni čekají to nejhůřší, tak proč se nechovat nejhůř?“

Odfrkla si. „Tvoje přátele... myslíš tu čarodějnici a zrzku?“

„Jo. To od tebe bylo vážně šlechetný, vykašlat se na ně.“

„Vypadaly, že se o sebe dokážou postarat samy.“

„To dokázaly. Ale stejně jsi zdrhla.“

„Když ti na nich tak záleželo, mělš být u toho.“ Ari zahodila tampon do koše a vzala si další. „Mimochodem, kdo tě naučil bojovat?“

Přestal se do ní navážet, stejně to nikam nevedlo. Ani nevěděl, proč měl pocit, že to zrovna teď zase musí vytáhnout. „Vidíš a já už si myslel, že tě vůbec nezajímám.“

„Říkej si tomu zvědavost. Nevypadáš... dost seriózně na to, abys byl kapitánem tajný služby Říční královny.“

„Ty ale umíš jednomu zalichotit.“

Když jí z očí zarsřely jiskry, Tharion pokrčil rameny: „Naučil jsem se bojovat běžným způsobem: Po škole jsem se přihlásil na Vojenskou akademii Modrého dvora a další roky jsem pak strávil tím, že jsem se v tom zdokonaloval. Nic zajímavého. Co ty?“

„Kvůli přežití.“

Otevřel ústa, aby na to reagoval, ale dračice se otočila na podpatku vysoké šněrovací boty. „Ari!“ zavolal za ní, než došla ke dveřím. „My to neděláme, víš.“

Otočila se k němu a povytáhla obočí. „Co neděláte?“

„Nečekáme od tebe to nejhůřší.“

Obličej se jí stáhl – hněvem, lítostí a náznakem hanby. No, možná že to poslední si jen představoval. Vyšla ven bez odpovědi.

Ticho koupelny už zase zaplnilo jen kapání jeho krve.

Tharion počkal, až lektvar uzavře většinu ran v jeho kůži. Nepokusil se navléknout si zpátky zadní část černého trikotu, než vyšel za dračici zpátky do horka a pachů a světél zápasnického ringu.

Ari zrovna začala. S působivým klidem si přidřepla proti třem lvím měničům, jejichž mohutná kočičí těla ji obcházela se smrtící přesností. Otáčela se spolu s nimi, nedovolovala, aby se jí někdo ze lvů dostal za záda. Její pokožka začínala zářit rozžhavenými šupinami, její černé oči rudě žhnuly.

Na druhé straně arény bylo jednosměrné okno, které slíželo shora na ring a v němž se odrážela světla reflektorů. Tharion ale věděl, kdo za ním stojí, uprostřed pohodlné nádhery soukromých komnat. Kdo sleduje zápas dračice a odhaduje hlasitost řevu diváků.

„Zrádce,“ sykl někdo vlevo od něj.

Tharion spatřil dva mladé vodní muže, jak se na něj mračí z tribuny nad ním. Oba měli v rukou pivo a skelné pohledy někoho, kdo už jich do sebe pár obrátil.

Tharion jim bez výrazu pokývl a zase se soustředil na ring.

„Zasranej ubožáku,“ vyplivl druhý kluk.

Tharion nespouštěl oči z Ari. Z dračích úst jí šla pára. Jeden ze lvů zaútočil, švihl tlapou zakončenou dlouhými drápy, ale Ari uhнула. Tam, kde předtím stála, zůstaly na betonu černé šmouhy. Znamky blížícího se výbuchu.

„Prej kapitán,“ uchechtl se zase první vodní mladík. „Kurva je to.“

Tharion zaskřípěl zuby. Tohle nebylo za poslední dny poprvé, kdy ho někdo z jeho lidí poznal a dal mu najevo, co si o něm myslí. Všichni věděli, že Tharion zběhl od Modrého dvora. Věděli, že zběhl a přišel *sem*, aby sloužil zločinné majitelce Masného trhu. O to už se Říční královna a její dcera postaraly.

Kapitán Ten a ten, tak ho jednou nazval Ithan Holstrom. Teď jako by ho to přesně vystihovalo.

Vzdal ses tobo, připomněl si. Teď už nesmí do Istru strčit ani špičku nohy. Kdyby to udělal, jeho bývalá královna by ho zabila. Nebo by nařídila svým sobekům, aby ho roztrhali na kusy. Ucítil, jak se mu v nitru probouzí jakési nutkání.

Věděl, že rodiče jsou naživu, jen díky tomu, že od nich dostával dopisy plné zděšení a zklamání. *Už jsme ztratili jedno dítě*, psala jeho matka. *Teď ztrácíme další. Zběhnutí, Tharione? Co tě to u všech hlubin Ogenas napadlo?*

Neodepisoval jim. Neomluvil se, že byl tak lehkovážný a sobecký, že nepomyslel na jejich bezpečí, než se dopustil toho šílenství. Nejenže složil přísahu Zmijí královně, ale navíc se k ní připoutal. Po všem tom strašném, co se stalo v Pangeře... už pro něj nikde na světě nebylo bezpečno. Jenom tady, v říši Zmijí královny.

Díval se, jak se Ari pohybuje ringem. *Vzdal ses tobo*, zopakoval si pevně. *Kvůli tomuhle*.

„Měl by ses stydět,“ pokračoval ten druhý vodní mladík.

Na Tharionovu hlavu dopadlo něco tekutého a pěnivého, rozlilo se mu to po nahých ramenou. Ten kretén na něj vylil pivo.

Tharion se otočil a vztekle zavrčel. Ti dva měli aspoň dost rozumu, že ucouvli. Možná si konečně vzpomněli, čeho je Tharion schopný, když ho někdo vyprovokuje. Než z nich ale mohl vylátit duši, jeden z osobních strážných Zmijí královny – jeden z těch vílích přeběhlíků se skelnýma očima – na něj houkl: „Vodníku, máš jít k šéfce. Hned.“

Tharion strnul, ale neměl na vybranou. Kdyby se zdráhal poslechnout, to nutkání v jeho nitru by jen zesilovalo. Radši to vyřídí hned.

Vykašlal se na ty sráče. Otočil se zády k Ari v ringu se lvy, ze kterých bude tak do dvaceti minut smažená pečínka – nebo jak dlouho drak vydrží hrát, co se od něj čeká, aby pobavil publikum, a udělá to, kvůli čemu ani nemusel vstoupit do ringu.

Nepochyboval o tom, že v zákulisí arény už čeká nějaký obchodník, který si připálené mršiny odebere a prodá je někde u stánku. Nejmenovalo se to tady Masný trh pro nic za nic.

Cesta po schodech nahoru, do té místnosti za jednosměrným oknem, byla dlouhá a tichá. Tharion se snažil přimět svou mysl, aby podobně ztichla. Uzavřela se kolem toho, co ho trápilo.

Což se snáz řekne, než udělá, když mu v hlavě neustále kroužily vzpomínky: na neúspěšný útok na laboratoř, na Cormacovu smrt... Byli tak zatraceně pitomí, když si mysleli, že se můžou dostat na kobylku Asteri. A teď skončil tady.

I když upřímně, šlo to s ním z kopce už předtím. Začalo to tím debaklem s dcerou Říční královny. Pak Lesiina smrt před rokem. Ten poslední měsíc jako by jen všechny ty sračky vyvrcholily. A ukázalo se, jaký slaboch a ubožák pod tou svou maskou odjakživa byl.

Tharion jednou zaklepal na dřevěné dveře a vstoupil.

Zmijí královna stála u okna nad arénou, kde Ari přešla do útoku proti lvům. Ti se teď před ní horečnatě snažili utéct. Kdykoli se ale pokusili dostat z ringu, do cesty se jim postavila ohnivá stěna.

„Je tak přirozená bavička,“ prohodila Zmijí královna, aniž se otočila. Vládkyně Masného trhu měla hedvábnou bílou kombinézu strážnou tak, že v ní vynikla její štíhlá postava a bosé nohy. Z ruky s upravenými nehty jí trčela cigareta. „Měl by sis z ní vzít příklad.“

Tharion se opřel o dveřní rám. „To je rozkaz, nebo návrh?“

Zmijí královna se otočila a lesklé černé vlasy se jí zhouply kolem obličeje. Rty měla nalíčené obvyklou temně purpurovou rtěnkou, která podtrhovala bledou kůži hadí měničky. „Víš, kolik práce mi dalo sehnat toho minotaura na dnešní večer?“

Tharion neodpověděl. Kolikrát stál podobně před Řiční královnou a mlčel, zatímco ho verbálně trhala na kusy? To přestal počítat už dávno.

Zmijí královna obnažila zuby, delikátní špičáky ostře kontrastující s purpurovou barvou jejích rtů. „Pět minut, Tharione?“ Její hlas zeslábl do smrtícího zavrnění. „Já si s tím dám takovou námahu a co za to dostanu, co za to všichni mí diváci dostanou? Ubohých pět minut boje?!“

Tharion si ukázal na rameno. „Já myslím, že když mě nabodnul na roh a vlácel mě po aréně, užili si dost.“

„Líbilo by se mi vidět to víckrát za sebou. Ne koukat se na to, jak se rozzuříš a zlomíš tomu býkovi vaz.“

Zakývala prstem a šhubavý pocit v jeho žaludku zesílil. Jeho nohy se pohnuly, jako by měly vlastní vůli. Nesly ho k oknu vedle ní.

Nenáviděl to – ne to přivolávání, ale skutečnost, že se mu přestal pokoušet vzdorovat.

„Abych vynahradila publiku, že jsi to tak odfláknul,“ pronesla zvolna královna, „nařídila jsem Ari, ať ten boj protahuje.“ Pokývla hlavou k ringu. Ariadin obličej byl prázdný a chladný, když přihlížela, jak se lvi svíjejí v jejich plamenech.

Tharionovi se sevřel žaludek. Není divu, že se s ním Ari dlouho nevybavovala. Ale stejně mu pomohla. Neměl ponětí, jak jí tohle vynahradí.

„Příště se snaž trochu víc,“ zasyčela mu Zmijí královna do ucha a přejela mu rty po kůži. Zavětrila. „Ti vodní smradi tě vážně zlili pivem, co.“

Tharion od ní ucouvl. „Kvůli čemu jste mě sem zavolala?“ Toužil po sprše a po úlevě, jakou mu dokáže přinést jen spánek.

Koutky úst Zmijí královny se zkroutily vzhůru. Zatahala se za rukáv své sněhobílé kombinézy a odhalila bledé zápěstí. „Vzhledem k tomu, jak málo ses snažil tam dole, napadlo mě, že potřebuješ nějakou vzpruhu.“

Tharion zaťal zuby. Nebyl otrok – i když byl natolik hloupý a zoufalý, aby se jí za něj nabídl. Královna mu ale navrhla něco podobně zlého: Jed, jaký dokázala vytvořit jen ona.

A teď když už ho jednou ochutnal... Ústa se mu naplnila slinami. Vůně její pokožky, krve a jedu pod ní – byl před ní bezmocný, změnil se v ubohé vyhladovělé zvíře.

„Možná kdybych ti trochu nabídla před zápasy,“ zamumlala a natáhla k němu předloktí, jako by ho vybízela k soukromé hostině, „našel bys v sobě trochu víc... vytrvalosti.“

Tharion musel zapojit veškerou svou vůli, aby se jí dokázal podívat do očí. Aby jí dal najevo, jak tohle nenávidí, jak ji nenávidí, jak nenávidí sám sebe.

Usmála se. Věděla to. Věděla to hned, když zběhnul k ní, k tomuhle životu. Namlouval sám sobě, že tady hledá útočiště, ale bylo těžké nevidět, co je tohle ve skutečnosti.

Trest, jaký si už dávno zasloužil.

Zmijí královna přejela jedním zlatě nalakovaným nehem po svém zápěstí. Protrhla žílu, v níž vřel ten mléčný opalizující jed, díky němuž Tharion dokázal vidět samotné bohy.

„Tak do toho,“ pobídla ho a jemu se chtělo vřískat, plakat, utéct. Místo toho popadl její paži, přitiskl si zápěstí k ústům a vysál z něj plnou pusou jedu.

Bylo to nádherné. Bylo to děsivé. Zacloumalo to celým jeho tělem. Ve vzduchu se mihotaly hvězdy. Čas zpomalil, táhl se jako sirup. Vyčerpání a bolest se rozplynuly.

Slyšel o tom šeptat už dřív, než sem přišel: Že její jed je ta nejlepší droga, jakou si může nesmrtelný dopřát. A když ho ochutnal, musel

s tím souhlasit. Nedivil se těm vilím přeběhlíkům, kteří jí sloužili jako strážní, že kvůli tomuhle změnili strany.

Kdysi je litoval a opovrhoval jimi.

Teď se stal jedním z nich.

Ruka Zmijí královny mu přejela po hrudi ke krku, po místech, kde se obvykle objevovaly jeho zábry. Záškrábala mu na kůži svými nalakovanými nehty, bylo to jako čiré označkování svého vlastnictví. Nejen jeho těla, ale všeho, kým je, kým kdysi býval.

Její prsty se mu obemkly kolem krku. Tentokrát to bylo jako pozvání.

Rty Zmijí královny se mu otřely o ucho, když zašeptala: „Tak se podíváme, jakou výdrž budeš mít teď, Tharione.“

„Nemůžeme tady Thariona nechat.“

„Věř mi, Holstrome, kapitán Ten a ten se o sebe dokáže postarat.“

Ithan se na Tristana Flynna přes rozviklaný stůl pořádně zamračil. Declan Emmet a jeho přítel Marc se bavili s obchodníkem u jednoho ze stánků na Masném trhu. Ten Van se soví hlavou byl už třetí, s kým dnes večer mluvili v naději, že získají nějaké zprávy o svých uvězněných přátelích – a dvanáctý nižší Van, jehož v posledních dvou dnech kontaktovali.

Ithan už měl toho jalového žvanění dost, takže se do Flynna obul. „Takhle to dělají víly? Necháávají svoje kamarády trpět?“

„Polib si, vlku,“ odsekl Flynn, ale neodtrhnul přitom pohled od míst, kde se Declan a Marc snažili zapůsobit svým šarmem. Dokonce i Flynn, kterého obvykle nic nerozházelo, měl teď pytle pod očima. V posledních pár dnech se už skoro neusmíval. Vypadal, že spí stejně málo jako Ithan.

A přece mu Ithan dál šel po krku. „Takže Ruhnův život pro tebe znamená víc než...“

„Ruhn je v posraným žaláři, kde ho mučej Asteri,“ zavrčel Flynn. „Tharion je tady, protože zběhnul. Rozhodl se sám.“

„Technicky vzato se Ruhn taky rozhodl sám, že půjde do Věčného města.“

Flynn si rukama prohrábl své hnědé vlasy. „Jestli ti něco vadí, tak odsad kurva vypadni.“

„Nevadí mi to. Jenom říkám, že máme kamaráda v maléru doslova *tady u zadku*, a ani se mu nepokusíme pomoci?“ Ithan ukázal na druhé patro rozlehlého skladiště, na neoznačené dveře vedoucí do soukromých pokojů Zmijí královny.

„Tak ještě jednou: Ketos přeběhnul. Není toho moc, co se dá udělat.“

„Byl zoufalej.“

„Všichni jsme kurva zoufalí,“ zamumlal Flynn a sledoval kolemjdoucího drakiho, který táhl pytel něčeho, co bylo cítit jako losí maso. Povzdychl si. „Vážně, Holstrom – jdi domů. Odpočiň si.“ Ithan si znovu uvědomil, jak vyčerpaně vílí šlechtic vypadá. „A,“ dodal Flynn, „tuhle vem s sebou.“ Ukázal bradou na dívku, která seděla rovně jako svíčka u blízkého stolu, ostražitá a napjatá. Na ramenou jí podřimovali tři ohniví skřítki.

No jasně. Další zdroj Ithanova podráždění v posledních dnech: dělat chůvu Sigrid Fendyrové.

Bylo by moudřejší nechat ji ve vílím domě – který, jak si Ithan uvědomil, byl i jeho domovem –, jenže ona odmítla. Trvala na tom, že je bude doprovázet.

Sigrid vůbec trvala na tom, že musí všechno vidět, všechno vědět. Jestli si myslel, že už se vyklubala ze své mystické kukly, tak si to myslel špatně. Dva dny byla jako osina v zadku, chtěla znát kompletní historii Fendyrových, jejich nepřátel, Ithanových nepřátel... chtěla vědět o všem, co se stalo, zatímco ji Astronom věznil.

Sama jim toho o své minulosti moc neřekla. Ani o svém otci, o jehož původu nevěděla nic, dokud jí to Ithan sám nepověděl. Nevěděla, že byl kdysi Představeným, než ho jeho sestra Sabine vyzvala na souboj a vyhrála. Ithan si myslel, že ho zabila, ale ta zřejmě místo toho poslala Sigridina otce do vyhnanství, kde se narodila Sigrid. To ostatní bylo ale pořád naprostou záhadou. Ithan vlastně možná ani nechtěl vědět, jak strašné okolnosti mohly přimět Fendyru, aby prodal svou dceru – *alfu* – Astronomovi.

A tahle dědička zrovna teď seděla mlčky jen proto, že sotva vešli na Masný trh, zavřela: *Kdo by chtěl prodávat a nakupovat na tak odporném*

místě? To podstatně ztížilo Declanovu a Marcovu snahu, protože jim to vyneslo nevraživost všech stánkařů v jejím doslechu.

A místní šeptanda to okamžitě roznesla dál, i k těm, co předtím v doslechu nebyli.

Proto jí Flynn nařídil, aby si sedla sama. Totiž dál od jejich tajného spolku, protože ohnivé skřítky šly vždycky tam, co Sigrid.

Ithan neměl ponětí, jestli jejich pouto vzniklo během let zajetí v nádrži, nebo ze společného traumatu, nebo protože to teď byly dívky bydlící v mužské domácnosti, ale ty čtyři mu způsobovaly pořádné bolení hlavy.

„Je pro ni moc nebezpečné, aby se ukazovala takhle na veřejnosti,“ pokračoval Flynn. „Každý ji tady může vidět a nahlásit to.“

„Nikdo neví, kdo je. Pro ně je to prostě nějaká vlčice.“

„Jo, ale stačí, aby se někdo zmínil Amelii nebo Sabine, že je s námi nějaká vlčice, a dojde jim to. Vlastně žasnu, že už se sem dávno nepřihnaly.“

„Sabine je nelítostná, ale není pitomá. Nezkoušela by si nic začínat v rajonu Zmijí královny.“

„Ne, počká si, až z něj vyjdeme, a pak na nás zaútočí.“ Andělé si už dlouho nevsímali toho, co se v jejich čtvrtích dělo na úrovni ulic. Byli příliš zaměstnaní tím, co se odehrávalo v jejich prostorných věžích.

Ithan se na vílího šlechtice zamračil. Normálně vycházel s Flynnem dobře. Vlastně ho měl celkem rád. Jenže od té doby, co zmizeli Ruhn, Hunt a Bryce...

I když *zmizeli* nebyl ten správný výraz, aspoň u Ruhna a Hunta. Ti dva skončili ve vězení, ale Bryce... Nikdo nevěděl, co se s ní stalo. Kvůli tomu tu taky byli, snažili se získat nějaké informace aspoň vyptáváním, když jim Declanovo interwebové pátrání bylo k ničemu.

Jakékoli zprávy o Bryce, Ruhnovi a Athalarovi... po tom teď zoufale toužili. Po nasměrování. Jiskřičce světla, která by jim ukázala cestu. Aby mohli začít něco dělat, protože všechno bylo lepší než sedět na zadku a nevědět nic.

Ithan se podíval na židli pod sebou. Právě teď seděl na zadku. A nevěděl nic.

Než se stačil poddat sebeopovržení, vstal a přešel k místu, odkud Sigrid pozorovala návštěvníky Masného trhu. Ta na něj upřela hnědé oči plné podráždění a pohrdání. „Tohle je špatný místo.“

No nekecej. Kousl se do rtu, aby to z něj nevyletělo, a vyhyčavě prohodil: „Může bejt užitečný.“

Když vytáhl Sigrid z Astronomovy nádrže, zamířil přímo do domu vílích mužů. Zůstali tam, zatímco Flynn a Declan navenek předstírali, že v jejich světě je všechno v pořádku. Dál pracovali pro pomocné sbory a tvářili se, že princ Ruhn si jen dopřává tolik potřebnou dovolenou.

Ithan v jednom kuse čekal, až se u nich objeví vojáci. Nebo nájemní vrazi vyslaní Asteri, Sabine nebo Astronomem.

A přece se nic takového nestalo. Žádné otázky, žádné výsledky. Žádná zatčení. Dokonce ani Podzimní král se Flynnna a Declana nesnažil grilovat, i když nepochybně věděl, že se jeho synovi něco stalo. A že kam šel Ruhn, tam šli jeho dva nejlepší kamarádi s ním.

Veřejnost neměla vůbec tušení, co se odehrálo ve Věčném městě. Pravda, Ithan a vílí bojovníci o tom taky nic moc nevěděli. Věděli ale, že jejich přátelé se vydali do pevnosti Asteri a už se nevrátili. A Asteri byli další stranou ve hře... věděli, že Ithan a ostatní byli do všeho zapojení, i když se toho přímo neúčastnili. A přece se je ani nepokusili potrestat.

Ta myšlenka ho moc neuklidňovala.

Sigrid naklonila hlavu ke straně s vlčí zvědavostí. „Chodíš sem často?“

S kýmkoli jiným by to Ithan obrátil v žert, jenže Sigrid humor neznala a nechápala. Což jí nemohl mít za zlé, a tak odpověděl: „Když to vyžaduje moje práce pro pomocné sbory nebo pro mou smečku. Což je jen zřídka, díky bohům.“

Sigrid sevřela pevně rty. „Astronom sem chodil často.“ Ithan si pamatoval, že ten den, kdy se vydal Sigrid k Astronomovi osvobodit, byl ten prastarý muž zrovna tady, aby dokoupil nějakou součástku pro její nádrž.

„A tušíš, za kým sem chodil?“ Byla to spíš jedna z těch otázek, aby hovor nestál.

Sigrid se rozhlédla kolem. Kdyby byla ve vlčí podobě, určitě by jí zaškubaly uši, snažící se zachytit všechny zvuky kolem. Odpověděla, aniž spustila oči z trhu plného lidí: „Jednou mluvil o nějakém satyroví. Který prodává sůl a podobné věci.“

Ithan se zadíval na úroveň balkonů – k zavřeným zeleným dveřím bytu, kde žil satyr. Díky všem svým minulým návštěvám tady v zájmu pomocných sborů hned věděl, o kom Sigrid mluví. Ten ničema obchodoval s nejrůznějším kontrabandem.

Sigrid si všimla směru jeho pohledu a podívala se tam. „Tam bydlí?“ Ithan zvolna přikývl.

Vlčice vyskočila a oči jí zaplály predátorskou vášní.

„Kam jdeš?“ zeptal se Ithan a postavil se jí do cesty.

Skřítky se probraly z dřímoty a přidržely se jejich dlouhých hnědých vlasů, aby jí nespadly z ramen.

„Odcházíme?“ zívla Malana.

„To je dobře, tady je přílišná nuda,“ zaradovala se Sasa a protáhla si baculaté tělo proti Sigridinu krku. Třetí ze sester Rithi souhlasně zamručela.

Sigrid si skřítek nevšímala. Zuby se jí zablýskly, když se otočila na Ithana. „Chci zjistit, proč si ten satyr myslí, že je dobré prodávat věci lidem jako Astro...“

„Nepřišli jsme sem vyvolávat potíže,“ namítl Ithan a neustoupil ani o píd'. Sigrid ho ale rozzuřeně obešla. Typická Fendyrová, nezadržitel-ná přírodní síla – a Ithan teprve začínal chápat, co to vlastně pustil ze řetězu.

Bez ohledu na její urozenou krev ji chytil za paži. „Tam nahoru nepůjdeš,“ zavrčel mírně a zaťal prsty do její kostnaté paže.

Sigrid se podívala na jeho ruku a pak do jeho obličeje. Hněvivě narkčila nos. „Nebo co?“

V hlase jí zazvonila ocel skutečné alfy. Ithanovi křičely všechny kosti v těle touhou po podrobení, po sklonění hlavy, ucouvnutí.

Ale bránil se tomu, bojoval s tím – a dal jí pocítit vlastní dominanci. Fendyrové možná byli po generace alfami, ale Holstromové nejsou žádní jejich poskoci. Taky byli alfové – vůdci a bojovníci, měli svá práva.

U Helu, jestli té vlčici dovolí, aby ho sekýrovala. I když je Fendyrová.

Flynnova židle zaskřípěla po zemi, ale Ithan nespouštěl oči ze Sigrid, ani když vílí šlechtic přišel k nim a zasyčel: „Co je to s váma dvěma? Běžte si na sebe vrčet někam, kde to nikdo neuvidí, ne na tomhle bohy prokletým Masným trhu, kde vás má každé na očích.“

Ithan vycenil na Sigrid zuby. Vycenila na něj svoje.

Holstrom z ní nespouštěl oči, když prohodil k Flynnovi: „Chce jít konfrontovat prodavače soli kvůli tomu, že dodává Astronomovi. To je ten satyr, co se vloni dostal do maléru.“

Flynn si povzdychl k dřevěnému stropu. „Teď není vhodná doba na to, pouštět se na soukromou válečnou stezku, zlato,“ vysvětlil Sigrid.

Ta se konečně odvrátila od Ithana, i když věděl, že se v tomhle souboji vůlí rozhodně nevzdala. Ne, udělala to proto, že uviděla jiného protivníka. „Neopovažuj se se mnou mluvit, jako bych byla nějaká obyčejná holka,“ zavrčela na Flynnu, který zvedl ruce. Sigrid šklubla hlavou zpátky k Ithanovi: „Mám právo se...“

„Nemáš žádný práva,“ ozval se za nimi mužský hlas. Marc. Leopardi měnič se k nim příkradl s vrozenou grácií. Měl sice džíny a tričko s dlouhým rukávem, ale stejně z něj vyzařovala ladná profesionalita. „Protože technicky vzato neexistuješ. Fakticky vzato jsi duch.“

Sigrid se k němu pomalu obrátila s ohrnutými rty. „Ptal se tě někdo na tvůj názor, *kočko*?“

Ithan by se za normálních okolností rád zapojil do obvyklé mezi-měničské rivality. Ale Marc byl dobrý chlap – Sigrid naprosto neměla důvod jím opovrhovat. Declan přešel ke svému příteli a položil mu ruku kolem širokých ramen. „Mám pocit, že tady už má někdo po večerce.“

Sigrid zavrčela. Skřítky se jí ale vznesly z ramen před obličej a Sasa opatrně prohodila: „Siggy, jsme tady... kvůli jiným věcem. Třeba se sem můžeme vrátit jindy.“

Ithan se při té zdobnělině málem rozesmál. Někomu tak urputnému jako ta holka před ním by se rozhodně nemělo říkat *Siggy*.

„Jindy, až nás zase pustí z domu,“ zabručela naježeně Sigrid. „Za pár dní nebo týdnů.“

„Musím ti připomenout,“ ozval se Declan, „že jsi momentálně Sabinin nepřítel číslo jedno.“

„Jen ať si mě najde,“ odsekla Sigrid bez sebemenšího náznaku strachu. „Mám s ní nevyřízené účty.“

„Luna mě chraň,“ zamumlal Flynn. Ithan by přísahal, že skřítky zakývaly na souhlas, když se zase usadily na Sigridiných ramenou. Vílí šlechtic se obrátil k Declanovi a Marcovi. „Máte něco?“

Dvojice zavrtěla hlavou. „Ne, vážně to vypadá, že Asteri drží všechny informace pod zámek. Nic nepronikne k nim a nic se nedostane ven.“ Zavládlo těžké, napjaté ticho.

Pak se ozvala Sigrid. „A co teď?“

Byla z nádrže jen dva dny, ale už se začala chovat jako vůdkyně, ať už si to uvědomovala, nebo ne. Skutečná alfa, očekávající, že se jí druzí budou zodpídat... a poslouchat ji.

„Budeme se dál snažit zjistit, co se děje,“ odpověděl Declan a trhnul jedním ramenem.

Flynn podrážděně vydechl a zase si kecnul do křesla. „Nejsme k tomu o nic blíží než dva dny předtím. Víme jediné to, že Ruhna a Athalara drží ve vězení jako zrádce.“ To jediné jim byl Marcův zdroj z Věčného města schopen povědět. Nic víc.

Declan se vmáčkl do židle a palcem s ukazováčkem si promnul oči. „Upřímně? Máme kliku, že v těch kobkách nehnijeme taky.“

„Musíme je dostat ven,“ ozval se Flynn a zkřížil svalnaté paže na prsou. Rithi na jeho levém rameni udělala totéž.

„Urd ví, jak na tom teď jsou,“ pronesl bezvýrazně Declan. „Nejspíš bysme měli mít připravený čarodějnický léčitelky.“

„Ty máš přece léčivou magii,“ připomněl mu Flynn.

„Jo.“ Declan zavrtěl hlavou. „Jenže zranění, co budou mít oni... na léčení něčeho takového budeme potřebovat tým profesionálek a jim můžu leda pomáhat.“

Při představě zranění, která si vyžádají celý tým léčitelů, se všichni znovu odmlčeli. Bylo to tíživé, zoufalé ticho.

„A taky,“ pokračoval Declan a zvedl hlavu, „jestli je osvobodíme, kam půjdeme? Na Midgardu není nikdo, kdo by nás po tomhle ukryl nebo nám poskytl útočiště.“

„A co ta obří loď?“ přemítal Flynn. „Ta, co je naložila v Ydre. Ta ponorky Omega předhoní. A přijde mi taky zatraceně dobrá jako úkryt před Asteri.“

„Flynn.“ Marc se varovně rozhlédl po přeplněném tržišti. Po všech těch naslouchajících uších.

Ithan ztišil hlas. „Na tu loď by nás mohl dostat jedině Tharion.“

Čekal, že Flynn protočí panenky při další narážce na to, že by měli pomoci Ketosovi, jenže ten se jen zadíval na druhé poschodí. „Jenže ten nemůže opustit trh.“

Nikdo z nich vodního muže neviděl ani o něm neslyšel od chvíle, kdy vyrazili do Pangery. O místu jeho pobytu se dozvěděli z neonově zeleného papírku přilepeného na stožáru lampy. Byla to pozvánka na nadcházející zápas v aréně Zmijí královny, kde měl bojovat jako hlavní hvězda. Bylo celkem jasné, co se stalo: Jejich přítel zběhl od Modrého dvora a šel rovnou sem.

Ithan namítl: „Tak se Thariona aspoň můžeme zeptat, jak se s nima spojit.“

Declan zavrtěl hlavou. „A pak co? Budeme žít navždycky pod hladinou moře?“

Ithan přeshlápl. Došlo mu, že vlk v něm by z toho zešílel. Žádný volný prostor k běhání, žádný měsíc volající jeho jméno.

„Ona žila v nádrži bohové vědí jak dlouho.“ Flynn ukázal bradou na Sigrid. „Podle mě bysme to na pohodlný ponorce velikosti města neměli tak špatný.“

Sigrid sebou škubla – jediná trhlina v jejím obvykle suverénním chování.

„Bacha,“ varoval Ithan Flynna.

Skřítky začaly na Sigrid konejšivě broukat. Jejich plameny teď byly temně malinové. Sigrid ale tiše vstala ze své židle a vydala se k blízkému prodávaci opálů. Mikina a kalhoty, které jí dal Ithan, na její postavě visely a při každém kroku šustily.

„Musíme jí připomenout, aby se osprchovala,“ pronesl tiše Declan a z očí mu vyšlehly obavy.

Sigrid nevěděla, co je šampon. Nebo mýdlo. Nebo kondicionér. Nevěděla ani, co je sprcha, a odmítala vstoupit do proudu vody, dokud jí

to Ithan nepředvedl sám, plně oblečený. Ukázal jí, že to je bezpečné, že to není žádná forma nádrže.

Taky nikdy nespala v normální posteli. Nebo si na to aspoň nepamatovala.

„Fajn,“ ozval se Declan, jako by chtěl připomenout, čemu by měli věnovat pozornost. „Tady se očividně nic nedozvíme, ale důležitý je, že... Ruhn je určitě naživu. Asteri by ho hned nezabili – na to je politicky moc důležitá osoba.“

„Jo, takže ho pojdte zachránit,“ vyhrknul Flynn naléhavě. „Jeho i Athalara.“

„A co Bryce?“ zeptal se Declan tak tichounce, že to znělo stěží jako šepot.

„Ta je pryč,“ prohlásil upjatě Flynn. „Bohové vědí kde.“

Ten tón se Ithanovi nelíbil. Ani trochu. „Ty myslíš, že Bryce zdrhla?“ vyjel na přítele. „Myslíš, že dobrovolně nechala Ruhna a Hunta v rukou Asteri? Ale no tak.“

Flynn se opřel o židli. „A jaká je teda tvoje představa, kde může bejt?“

Ithan se musel bránit pokušení zasadit vílímu šlechtici ránu pod bradu. Připomněl si, že Flynn zuří, trpí a bojí se. „Bryce neopouští lidi, který miluje. Jestli někam odešla, musí to bejt důležitý.“

„Je fuk, kam odešla,“ namítl Flynn. „Hlavně musíme dostat Ruhna pryč, než bude pozdě.“

Znovu se podíval na druhé poschodí. Ta část jeho mozku, kterou používal jako kapitán solbalu, se zase dala do práce. Kalkulovala, taktizovala...

Dec pevně sevřel Flynnovo rameno. „Hele, ta loď není špatnej nápad, ale musíme to promyslet z dlouhodobýho hlediska. A vzít v úvahu i naše rodiny.“

„Pokud jde o mě, rodiče i sestra můžou táhnout do Helu,“ procedil skrz zuby Flynn.

„To já chci, aby moje rodina byla v bezpečí!“ odsekl mu Declan. „Jestli máme zachránit Ruhna a Athalara, musíme se postarat, aby přitom netrpěl nikdo další.“

Dec se podíval na Ithana a ten pokrčil rameny. On neměl nikoho, koho by musel varovat. Chyběl by vůbec někomu, kdyby zemřel?

Jeho povinností bylo chránit tu vlčici, která teď stála u stánku na druhé straně cesty. Ale jaké bláhové plány ta holka má, to netušil. Vyzvat Sabine na souboj a porazit ji? Změnit tu nebezpečnou trasu, po níž Sabine vlky vedla do záhuby? Vyplnit prázdnotu, která tady zůstala po Danice?

Sigríd byla neřízená střela. Alfa, jistě, ale nevyycvičená. Její impulsy byly nevhodné, nepředvídatelné. Časem by se mohla naučit patřičné dovednosti, ale čas teď zrovna nebyl na jejich straně.

A tak řekl: „Chcete zachránit Ruhna a Athalara? Ta loď je jediná šance, jak se můžeme dostat přes oceán, aniž si nás někdo všimne. Třeba budou mít vodní lidi z její posádky nějaký nápad, jak ty dva zachránit. Jestli budeme mít kliku, možná nám dokonce pomůžou.“ Ukázal do poschodí. „A Tharion je naše propustka na palubu.“

„To zní až moc příhodně,“ ozval se po chvíli Flynn, „vzhledem k tomu, jak celou dobu prosazuješ, že ho musíme osvobodit.“

„Dvě mouchy jednou ranou.“

„Tharion nemůže odejít,“ pronesl zamyšleně Marc, „ale nic mu nebrání s námi promluvit. Třeba nám poradí, jak se s lodí spojit.“

„Je jen jeden způsob, jak to zjistit,“ prohlásil Ithan.

Flynn si povzdychl, což Ithan vzal jako souhlas. „Tak jí někdo řekněte, ať jde domů.“ Ukázal palcem na Sigríd.

„A doprovodte ji,“ dodal Dec.

„Já ne,“ vyhrkli Flynn i Ithan zároveň.

Declan trhnul hlavou k Marcovi. „Já taky ne,“ vyslovil dřív, než leopardovi vůbec došlo, oč tu jde.

Marc si zamnul spánky. „Připomeňte mi, jak to, že vás tři v tomhle městě považují za nejobávanější bojovníky?“

Dec ho jen políbil na tvář.

Marc si povzdychl. „Jestli mám odvést Siggý domů, tak Holstrom jí to musí říct.“

Ithan se nadechl, ale... dobře. Šlehl po trojici kamarádů posměšným pohledem a vydal se k alfě. Aby zachránil prodavače opálů před jejími nekonečnými otázkami.

Jak víte, jestli nosí štěstí nebo lásku nebo radost? Jak s tím souvisejí ty barvy? Jaký máte důkaz, že to funguje?

Netušil, jestli je to zvědavost, kterou ty roky v nádrži nemohla uspokojit, nebo čirý projev alfi povahy, která potřebuje odpovědi na otázky od všech a o všem. Potřebuje vidět, že svět má rád.

Ithan položil Sigrid ruku na loket, aby ji upozornil, že je u ní, ale ta sebou zase trhla. Ithan o krok ucouvl a zvedl chlácholivě ruce, zatímco obchodník s opály je obezřetně pozoroval. „Promiň.“

Sigrid neměla ráda, když se jí někdo dotýkal. Dovolila mu to, jen když jí ten první večer myl vlasy, protože sama neměla ponětí, jak se to dělá.

Teď jí ukázal, aby se s ním vrátila k jeho přátelům, a ona vykročila vedle něj, ale v bezpečné vzdálenosti. Většina vlků potřebovala doteky, toužili po nich. Že by jí léta v nádrži o tenhle instinkt připravila?

Bylo těžké se na ni zlobit, když o tom přemýšlel takhle.

„Jak si na to můžeš zvyknout?“ zeptala se Sigrid do sykotu pečeného masa a hlaholu smlouvajících prodavačů. Skřítky za ní se pořád ještě vznášely nad vystavenými drahokamy a nadšeně vykřikovaly. Ithan nechápal, jak to, že tři skřítky se tak rychle přizpůsobily tomu podivnému otevřenému světu kolem sebe. Všechny byly také polapené Astro-nomem, spoutané do jeho prstenů.

„Zvyknout na co?“ zeptal se Ithan.

Sigrid se zadívala na své ruce, na své štíhlé tělo pod mikinou. Nakupující, kteří ji – a jeho – míjeli, se jim obloukem vyhýbali. „Pocit, že jsi uvězněný v hnijící mršině.“

Zamžikal. „No, já...“ Nedokázal si představit sebe na jejím místě, když najednou měla tělo z masa a krve a kostí po těch letech beztlížného pohupování v izolační nádrži. „Potřebuješ jen čas.“

Sigrid sklopila oči. Tohle zřejmě nebyla odpověď, jakou chtěla slyšet.

„Sigrid,“ ozval se Ithan. „Vedeš si... skvěle.“

„Proč mi tak pořád říkáš?“

„To jméno ti vybrala Sasa.“ Ithan se na ni pokusil přátelsky usmát.

„Na co potřebuju jméno? Žila jsem dlouho bez něj.“

„Alfa by měla mít jméno. Každý člověk by měl. Astronom tě nechal projít Pohroužením – budeš žít celá staletí.“

Když na ni naléhal, svěřila mu, že v nádrži absolvovala něco jako Pohroužení. Nedokázala vysvětlit kdy ani jak, ale Ithanovi se ulevilo, když zjistil, že Sigrid má tuhle ochranu.

„Nechci mluvit o Pohroužení.“ Její hlas byl bez výrazu, bez života.

„Já taky ne.“ Rád by slyšel nějaké podrobnosti o tom, co zažila, ale ne teď. Ne, když došli ke trojici čekajících. Skřítky, které se konečně vynořily z hlubin stánku s drahokamy, se rozletěly za nimi – tři baculaté plamínky řítící se na troud vyschlým skladištěm.

„Takže co, jdeme zaklepat?“ zeptal se Flynn a ukázal na kovové dveře na vrcholku schodiště, které připomínaly vchod do trezoru. Vchod do soukromého hnízda Zmijí královny.

Marc zachytil Ithanův pohled. *Vysvětlil už Ithan vlčici, že ji Marc odvede domů?*

Ten se zachvěl. Ne, nevysvětlil.

Marc se na něj zamračil, jako by říkal: *Zbaběle*. Pak se ale napjal a varoval je: „Budte zticha.“

Poslechli ho. Dva vílí bojovníci sáhli po zbraních, které měly u boku. Masný trh se hemžil lidmi jako obvykle, prodávajícími, nakupujícími, těmi, co se sem přišli najíst... a přece...

Marcovy zlatohnědé oči si prohlížely skladiště, jeho střešní okna. Zavěťřil.

Ithan ho napodobil. Smysly měničů byly mnohem ostřejší než ty vílí.

Ze dveří za nimi se linula změť pachů, prosycená i těmi z kanalizace...

A pach blížících se vlků.

„Nevím, v jakým jazyce je to tetování,“ trvala na svém Bryce. „Kamarádka mi to nechala vytetovat, když jsem byla sjetá.“

„Nelžete,“ varoval ji Rhysand s náznakem zlověstnosti. Zabije ji. Ať už je to jazyk, jaký chce, očividně to na ně působilo, jako by tam měla vytetované *Sem vrazte nůž*.

Amren obcházela Bryce a zírala na tetování, které nepochybně pořád svítilo přes látku jejího bílého trička. „Něco v těch písmenech cítím...“ Bryce se napjala. „Přiveďte Nestu.“

Azriel zamumlal: „To se Cassianovi nebude líbit.“

„Cassian se s tím vyrovná. Nesta to dokáže vycítit líp než já.“ Bryce se otočila a zadívala se na Amren a Azriela, právě když žena zopakovala: „Přiveď ji, Rhysande.“

Brycina kolena se v sebeobraně přikrčila. Jak tohle bude bolet? Bude mít šanci to...

Rhysand zase zmizel.

Než se Bryce stačila zvednout na nohy, vrátil se s povědomě vyhlízející ženou se zlatohnědými vlasy. Stejně jako předtím v hale měla kožené oblečení, tmavší než Azriel a Rhysand, a stála tam nevzrušeně, s chladným výrazem. Bojovnice.

Její modrošedé oči zkoumaly Bryce.

Ta se pomalu svezla na židli. To, co bylo v očích téhle ženy...

Příchozí pronesla monotónním, téměř znučeným hlasem: „Už jsem vám to řekla předtím. Má na sobě něco Stvořeného. Kromě toho meče, který přinesla.“

„Stvořeného?“ zeptala se Bryce neznámé (o níž se dalo předpokládat, že je to Nesta), do Helu s opatrností, a Amren ve stejnou chvíli ukázala na Brycina záda. „Je to to tetování?“

„Ano,“ odpověděla stručně Nesta.

Všichni tři se znovu zadívali s nečitelnými výrazy na Bryce. Který z nich zaútočí jako první? Čtyři proti jedné... nemá šanci, že by od sud vyvázla živá.

Amren se tiše zeptala: „Co s ní uděláš, Rhysi?“

Bryce zařala čelist. Sice má nulovou šanci vyhrát, ale ať se propadne, jestli se nechá jen tak podříznout. Bude bojovat, jak jen dokáže.

Nesta k ní povýšeně trhla bradou. „Můžete s námi bojovat, ale prohraje.“

Do prdele. Bryce se ženě zadívala do očí a našla v sobě sílu nechat z těch svých zazářit ocelovou vůli. „Zkuste se toho tetování dotknout a pochopíte, proč mě Asteri tak moc chtějí vidět mrtvou.“

Okamžitě té výhrůžky zalitovala. Azrielova ruka sklouzla k dýce, kterou měl po boku. Ale Nesta k ní přistoupila blíž. Nevypadala ani zastrašeně, ani to na ni zřejmě neudělalo žádný dojem.

„Co je to?“ zeptala se Bryce a ukázala na její záda. „Jak může být ten nápis na vaší kůži... Stvořený?“

„Na to vám těžko můžu odpovědět, dokud mi kurva nevysvětlíte, co je to Stvořený.“

„Nic jí neříkej,“ varovala Nestu Amren. Ukázala na dveře. „Odvedla jsi svou práci, pověděla nám, co jsme potřebovali. Promluvíme si s tebou později.“

Nestina obočí se při tom vyhazovu povytáhla. Podívala se na Bryce a stroze se usmála. „Je ve vašem nejlepším zájmu s nimi spolupracovat.“

„Jo, to už mi vysvětlili.“ Bryce se prsty u boků zařaly v pěsti. Zastrčila si ruce pod stehna, aby se ubránila pokušení udělat nějakou hloupost.

Nesta sledovala její pohyb a oči jí zaplály pobavením.

„Náš host si potřebuje odpočinout,“ prohodil Rhysand a ladným krokem se vydal ke dveřím. Amren a Azriel se jako na povel vydali za

ním. Nesta je následovala, teprve když loupla po Bryce posměšným, provokativním pohledem.

Když se Azriel dostal k prahu, Bryce za okřídleným bojovníkem vykřikla: „Ten meč – kde je?“

Azriel se zarazil a otočil se přes rameno. „V bezpečí.“

Bryce před ním neuhnula pohledem, odpovídala na jeho ledový vlastní mrazivostí. Byl to ten výraz, o němž si Ruhn vždycky myslel, že vypadá přesně jako otcův. Tuhle tvář Bryce světu často neukazovala. „Ten meč je můj. Chci ho vrátit.“

Azrielovy koutky rtů vylétly vzhůru. „Tak nám dejte dobrý důvod to udělat.“

Čas se vlekl. Podnosy s prostými pokrmy se objevovaly v přibližně pravidelných intervalech: chléb, hovězí se zeleninou – aspoň to chutnalo jako hovězí –, tvrdý sýr. Bylo to podobné jídlo jako u nich doma.

Dokonce i bylinky v jídle tady používali podobné – že by je víly z tohoto světa přinesly na Midgard? Nebo jsou rostliny jako tymián a rozmarýn univerzální? Rozeseté po celém vesmíru?

Anebo je Asteri přinesli ze svého domovského světa a vyseli je na dobytých planetách?

Bryce věděla, že je hloupé uvažovat zrovna nad tímhle. Že má důležitější věci na přemýšlení, než co roste v intergalaktické zahradě. Jenže chuť k jídlu ji brzy přešla a přemýšlet o něčem jiném bylo... bylo příliš.

Nikdo se za ní nepřišel podívat. Bryce se pokoušela zabavit tím, že házela hrášek ze směsi do mřížky uprostřed podlahy. Počítala dlouhé vteřiny, než uslyšela slabé *pink* a zasyčení a zachrčení toho něčeho, co cíhalo dole.

Nechtěla vědět, co je to. Její představivost před ní vykreslila spoustu možností, všechny s ostrými tesáky a vyhladovělým břichem.

Dveře zkusila jen jednou. Nebyly zamčené, ale otvor vyplňovala neprostupná zeď temnoty, která bránila ve výhledu na druhou stranu. Bránila ve vstupu dovnitř i v odchodu ven. Bryce na tmou zkusila zasvítit svou hvězdnou září, jenže i ta při setkání s černí potemněla.

Třeba je to nějaká pitomá zkouška. Chtějí zjistit, jestli se Bryce dokáže dostat přes jejich nejsilnější moc a zábrany. Odhadnout ji jako protivníka. Možná chtějí vidět, co dokáže Roh – ať už tím výrazem *Stvořený* mysleli cokoli. Bryce ale ani nemusela zkoušet vysílat proti temnotě své světlo, aby věděla, že ta stěna nepovolí. Její moc jí zvonila přímo v kostech.

Pátrala v paměti po nějakých alternativních metodách úniku, přehrávala si všechno, co jí kdy pověděl Randall, ale nic z toho se na tuhle neprostopnou moc nedalo použít.

A tak Bryce seděla. A jedla. A házela hrášek té neviditelné obludě tam dole.

I kdyby se dostala odsud, nedostane se z téhle planety. Ne bez někoho tak mocného, kdo by ji „nabil“ magií a aktivoval tak Roh. A podle Apollionových narážek byla s její mocí nejlíp srovnatelná ta Huntova. Jistě, Hypaxia ji nabíla, aby Bryce dokázala vzdorovat Honci smrti, ale nikde nebylo psáno, že by magie královny čarodějníc stačila na otevření brány.

A potřebuje Bryce Bránu, aby se dostala domů? Mícah Roh na jejích zádech využil k tomu, aby otevřel všech sedm bran v Půlměsíčním městě, které od ní byly celé bloky daleko. A když přistála tady, nic podobného bráně kolem sebe neviděla. Jen trávník, řeku a dům, který v husté mlze skoro nedokázala rozeznat.

Rozeznala jen Azrielovu dýku – a to, jak se s ní oháněl. Jako by právě ta byla tím, co Bryce potřebuje.

„Až se meč s dýkou spojí, spojí se i náš lid,“ zamumlala do ticha.

Ale s jakým výsledkem? Víly byly příšerné. Ty zdejší se moc nelišily od těch, které znala, aspoň pokud to dokázala posoudit. A víly na Midgardu prokázaly znovu svou morální zkaženost letos na jaře, když se zamkly ve svých vilách a obyčejné smrtelníky nechaly v ulicích napospas útočícím démonům. Dokazovaly to svými zákony a pravidly, podle nichž ženy zůstávaly utlačované, v podstatě pořád majetkem mužů. Bryce jejich zákony obrátila proti nim, kdy si o podzimní rovnodennosti vzala Hunta, ale podle nich mu teď technicky vzato *patřila*. Je princezna, u velké Urd, a přece má být majetkem neurozeného muže, za kterého se provdala.

Třeba by spojení víl nic dobrého nepřineslo.

Nicméně tady byl pořád problém, jak se dostat z téhle planety – jednoho z několika mála světů, které dokázaly vzdorovat Asteri. Nebo Daglanům, jak jim říkali tady.

Bryce se posadila na zem, opřela se o stěnu kobky, pokrčila kolena k bradě a snažila se to všechno promyslet, rozložit před sebou všechny dílky skládaneky.

Hodiny se táhly. A nic ji nenapadalo.

Promnula si obličej. Náhodou narazila na původní domov víl. Svět, z něhož přišly Děti hvězd – Theia, Pelias a Helena. Svět, odkud přišel Hvězdný meč a kde na něj čekala dýka. Jestli Urd tím, že ji sem poslala, něco sledovala... tak Bryce do hajzlu nemá tušení co.

Nebo jak se má z té kaše dostat.

„Neměli jsme ji brát s sebou,“ zamumlal Flynn, když uháněli mezi stánky Masného trhu a mířili k druhému východu na klidnějším konci skladiště. „Já ti to do prdele říkal, Holstrom.“

„Nařídila jsem mu, aby mě vzal,“ přerušila ho Sigrid, která uháněla vedle Ithana. Skřítky vybledly do světla žluté a držely se jejich ramen. V Ithanovi se v tom okamžiku něco ozvalo – jeho alfa ho brání. Bere na sebe zodpovědnost, i když tím naznačuje, že mu *může* rozkazovat. Alfy, pod jejichž velením v posledních letech žil, využívaly svou moc a dominanci jen pro sebe. Danika své postavení využívala k tomu, aby podporovala ty pod sebou, svým vlastním neomaleným stylem, jenže Danika je mrtvá. Myslel si, že nikoho jako ona už nikdy nepotká, ale možná...

„Sabine by nás našla stejně,“ odsekl. „Tady nebo v domě. Byla to jen otázka času.“

Vběhli do dlouhé chodby pro zaměstnance s promáčklými kovovými dveřmi na konci, na nichž bylo napůl vybledlými bílými písmenky napsáno VÝCHOD. Rozhodně to neodpovídalo městským pravidlům. I když značně pochyboval, že do tohoto zoufalého bludiště někdy vkročila noha inspektora z odboru ochrany zdraví a hygieny.

„Rozdělíme se?“ navrhnul Declan. „Třeba se jich tak spíš zbavíme?“

„Ne,“ odpověděl Marc a na koncích prstů se mu zaleskly drápy. „Na to mají moc dobrý čich. Poznali by, s kým z nás Sigrid je.“

Jako na potvrzení jeho slov se skladištěm rozlehlo zavytí. Ithanovo tělo ztuhlo. Věděl, co ty tenory zvěstují: Kořist na útěku. Zatařal zuby, aby ovládl pokušení se k nim přidat, aby uvěznil rodící se vytí uvnitř svého těla.

Sigrid vedle něj byla jako napružená. Jako by i ona cítila nutkání přidat se k vytí.

„Takže zkusíme zdrhnout,“ uzavřel Flynn. „Kde si dáme sraz, jestli nás rozdělí?“

Ta otázka zůstala viset ve vzduchu. Kde do prdele můžou najít bezpečí – v tomhle městě, na téhle planetě? Vzhledem k jejich spojení se zatčenými zrádci byl seznam možností žalostně krátký. Kam by se uchýlila Bryce? Našla by si nějakého většího zloducha... nebo aspoň někoho chytřejšího. Možná by šla do galerie s jejími ochrannými kouzly, ale svatyně Jesiby Rogy byla ta tam. Gryfovo starožitnictví už nebylo nikdy opravené ani znovu otevřené. Takže zbývalo...

„V Komicii,“ rozhodl Ithan. „Isaiah Tiberian nás přijme pod svou ochranu.“

Dec nakrčil čelo. „Ty znáš Tiberiana?“

„Ne, ale Athalar je jeho přítel. A slyšel jsem, že je to dobrý chlap.“

„Na anděla,“ zamumlal Flynn.

„My jdeme k andělům?“ zeptala se Sigrid. Každé slovo bylo prodchnuté opovržením a nedůvěrou.

Vytí se blížilo skladištěm. *Spolu jsme tmě v patách.*

„Jinou možnost nevidím,“ připustil Declan. „I když je to risk. Tiberian může jít rovnou za Celestinou.“

„Guvernérka je fajn,“ mínil Flynn.

„Nevěřím žádnému archandělovi,“ ozval se Marc. „Jsou vychovávaní k neomezené moci. Chodí do těch svých tajných akademií už od dětství, odtrhnou je od rodiny. To není způsob, jak vychovat vyrovnaný lidi. Dobrý lidi.“

U východu se zarazili a obezřetně naslouchali zvukům za sebou. Necítili nic jiného než kov dveří, ale vytí se přibližovalo. Ten, kdo je honil, se každou chvíli ocitne v téhle hale.

A další zavytí, tentokrát povědomé. „Amelie,“ vydechl Ithan. Jestli se obrátí, budou muset čelit nejmocnější vlčí smečce v Lunathionu. Ale projít těmi dveřmi do nemilosrdného města, kde nemají žádné přátele, kteří by jim poskytli přístřeší...

Sigrid je zbavila rozhodování a rozrazila pro ně dveře osobně.

A za nimi, v průchodu, stála sama Sabine Fendyrová.

Vyrazila ze sebe neveselé uchechtnutí. Když se její pohled setkal s Ithanovým, nebylo v něm nic než nenávisť, a pak se otočila na Sigrid. To gesto vzhledem k Ithanovi bylo zřejmé. Nic pro ni neznamená. Nezaslouží si ani vlčí pozdrav.

Ithan vycenil zuby. Flynn, Dec a Marc odjistili pojistky svých zbraní.

Ale Sabine pronesla k Sigrid se zatátými tesáky: „Vypadáš přesně jako on.“

Bolest a tma a ticho. To byl celý svět Hunta Athalara.

Ne, to nebyla pravda.

Tyhle věci byl celý jeho svět mimo to zmučené tělo, uřezaná křídla, hryzavý hlad v břiše a žízeň, která mu spalovala hrdlo, a otrockou značku vyraženou na zápěstí. Mimo novou svatozář, kterou mu vytetoval Rigelus osobně a jejíž tyranská moc byla nějak ještě silnější než u té první. Všechno, čeho dosáhl, co získal... bylo pryč. Jeho celá existence patřila znovu Asteri.

Ale v jeho nitru, za tím mořem bolesti a zoufalství, byla celým jeho světem Bryce.

Jeho partnerka. Jeho manželka. Jeho princezna.

Princ Hunt Athalar Danaan. Nenáviděl by to příjmení, kdyby nesymbolizovalo její vlastnictví jeho duše, jeho srdce.

Tam v nitru to byla Bryce, nic jiného. Ani Polluxův bič z ostnatého drátu nedokázal vymazat její tvář z Huntovy mysli. Ani ta tupá pilka ji od něj neodřízla, i když se mu zakrojila do křídel.

Bryce, která se dostala pryč. Šla do Helu hledat pomoc. Zůstal by ochotně tady, nechal by se od Polluxe rvát na kusy, znova a znova řezat do křídel, kdyby to znamenalo, že od ní odvrátí pozornost Asteri. Kdyby jí to vykoupilo čas potřebný na to, aby sehnala pomoc proti těm zmrdům.

Radši by zemřel, než by jim řekl, kde Bryce je. Jeho jedinou útěchou bylo, že Ruhn by udělal totéž.

Zakrvácený Baxian, který se pohupoval z druhé strany vedle Ruhna, nevěděl, kam Bryce zmizela. Zato toho věděl hodně o tom, co Bryce v poslední době podnikala. A přece Helský pes neprozradil Polluxovi vůbec nic. Hunt by ale od muže, jehož Urd vybrala za druhu Daniky Fendyrové, ani nic jiného nečekal.

Teď tu panovalo ticho – jediným zvukem bylo řinčení jejich řetězů. Podlahu pod nimi pokrývala krev, moč a výkaly, a jejich pach byl téměř tak nesnesitelný jako bolest.

Pollux byl nápaditý, to mu Hunt musel nechat. Zatímco jiní by se spokojili s bodáním do břicha a otáčením hrotu v ráně, Kladio věděl, které části chodidel má bičovat a pálit tak, aby to obětem působilo největší trápení, ale zůstaly přitom při vědomí.

Anebo to možná byla Laň, která ho ty triky naučila. Stála za svým milencem a mrtvými očima přihlížela, jak je Kladio pomaloučku – tak pomaloučku – trhá na kusy.

To bylo další tajemství, které on a Danaan chránili. Tajemství toho, kdo a co je Laň.

Zmocňovalo se ho bezvědomí, sladké uvolnění, po němž se Hunt naučil toužit stejně jako po Brycině těle propojeném s jeho. Když se propadal do temnoty, někdy předstíral, že padá do její náruče. Do jejího sladkého, těsného horka.

Bryce. Bryce. Bryce.

Její jméno byla modlitba, rozkaz.

Měl jen malou naději, že se odsud dostane živý. Jeho jediným úkolem bylo vydržet tak dlouho, aby Bryce stihla udělat to, co musí. Po sérii kolosálních selhání během staletí... bylo tohle to jediné, co mohl nabídnout.

Měl tušit, že se to blíží – a něco z něj to opravdu vidělo přicházet už před pár týdny, kdy se snažil Bryce přesvědčit, aby se touhle cestou nevydávali. Měl se víc snažit, aby ji přemluvil. Měl jí vysvětlit, že to nemůže skončit jinak než takhle, zvláště když je do toho zapletený on.

Věděl, že nemá věřit Celestině ty její žvásty... *nová guvernerka, nová pravidla*, no jistě! Nechal se od ní umluvit, a ten zatracený arch-

anděl je zradil. Ty její kecy, jak byla kamarádka Shahar – a on jí na to skočil! Dovolil, aby mu vzpomínky na dávno mrtvou milenkou zatemnily úsudek, přesně jak s tím Celestina bezpochyby počítala.

Bude to jako další poražené povstání Padlých? V menším měřítku, jistě, ale v sázce bylo tentokrát víc. Tehdy ztratil armádu i svou milou – věděl, že Shahar umírá, když se čas kolem něj natáhl a zpomalil. Věděl, že je mrtvá, když se čas rozběhl svým normálním tempem a celý svět se změnil.

Jenže teď ho pouta spojovala i s ostatními, nejen s Bryce, ale i těmi dalšími muži tady v žaláři. Jejich bolest byla jeho bolestí. Možná to bylo ještě horší než to, co musel vytrpět předtím.

Shahařin konec byl snadný. Zemřela rukou Sandriel, na bitevním poli, rychle a okamžitě... Bylo to jednodušší.

O pár kroků dál tiše zasténal Baxian.

Huntovy paže zdřevněly, vykloubené z ramen, jak se snažil podpírat váhu jejich těl. Vydoloval v sobě veškerou svou energii, své soustředění, aby se dokázal zeptat Baxiana: „Jak... jak ti je?“

Baxian si vlhce odkašlal. „Skvěle.“

Z druhé strany vedle Hunta zasténal Ruhn. Nebo se možná zasmál. Moc možností neměli: Buď vrískat a vzlykat, nebo se téhle obrovské podělané katastrofě vysmívat.

A ano, byl to smích, protože teď se Ruhn zeptal: „Chcete... slyšet... vtip?“ Nečekal na odpověď a pokračoval: „Dva andělé... a vilí princ... jsou spolu... v žaláři...“

Nedokončil to, ale ani nemusel. Z Huntových úst se ozval zlomený, chruplavý smích. Pak z Baxianových. A z Ruhnových.

Každý záchvěv sice Huntovi mučivě projel pažemi, zády a celým trýzněným tělem, ale nedokázal se přestat smát. Hraničilo to s hysterií. Brzy už mu po tvářích stékaly slzy a z pachu ostatních poznal, že se smějí a pláčou stejně jako on, jako by to byla ta nejlegračtější podělaná věc na světě.

Dveře žaláře se s bouchnutím rozletěly. Ten zvuk se odrazil od kamenné stěny jako zaburácení hromu.

„Držte kurva huby!“ vyštěkl Pollux, zatímco scházel ze schodů. Jeho křídla v příšeří zaplála.

Hunt se rozesmál ještě hlasitěji. Za Kladivem se ozývaly ještě něčí kroky – šel za ním tmavovlasý muž se snědou pletí, Jestřáb. Poslední ze Sandrieliný triarie. „Co to s nima u Helu je?“ zavrčel na Polluxe.

„Jsou to ubožáci idioti, to je všechno,“ odsekl Pollux. Vykročil ke stojanu s mučícími nástroji a popadl kovový pohrabáč. Vrazil ho do žhavých uhlíků. Světlo ozářilo jeho bílá křídla tak, že se na chvíli paradoxně podobala nebeské auře.

Jestřáb popošel blíž k nim a prohlížel si je všechny s důkladnou ostražitostí svého jmenovce. Stejně jako Baxian měl smíšený původ. Mezi jeho předky byli andělé, po nichž zdědil bílá křídla, a jestřábí měnič, kteří stáli za jeho schopností proměnit se v útočícího dravce.

Tím ale veškerá podobnost mezi muži končila. Tak pro začátek, Baxian měl duši. Kdežto Jestřáb...

Jestřábův pohled upěl na Athalarovi. V těch očích nebyla ani stopa života nebo radosti.

„Athalare.“

Hunt muži pokývl na pozdrav. „Kokote.“

Ruhn se uchechtl. Jestřáb se otočil ke stojanu a popadl dlouhý zahnutý nůž. Navržený k vytrhávání orgánů z těla. Hunt si ho pamatoval – z minulé vzpoury.

Ruhn se znovu zasmál, málem jako by byl opilý. „Kreativní.“

„Uvidíme, jak se budeš smát za chvíli, princátko,“ prohodil Jestřáb a vysloužil si za to úšklebek od Polluxe, který čekal, až se mu nahřeje pohrabáč. „Slyšel jsem, že tvůj bratranec Cormac před smrtí škemral o slitování.“

„Polib si,“ zavrčel Ruhn.

Jestřábí měnič potěžkal nůž v ruce. „Jeho otec se ho zřekl. Teda toho, co zbylo z jeho těla.“ Mrknul na Ruhna. „Tvůj otec udělal to samý.“

Huntovi neunikl šok, který přešel po Ruhnově obličej. Nad otcovou zradou? Nebo nad bratrancovou smrtí? A záleží tady dole ještě na něčem z toho?

Baxian k Jestřábovi zasípěl: „Seš zasařený lhář. Vždycky byls... a vždycky budeš.“

Jestřáb se na Baxiana usmál. „Tak co dneska začít s tvým jazykem, zrádce?“

Baxian se nedal a vyplázl na Jestřába jazyk, jako by ho vybízela, ať začne.

Hunt se pousmál. Ano, jsou v tomhle spolu. Spolu až do hořkého konce.

Jestřáb po něm střelil pohledem. „Tvůj přijde na řadu potom, Athalare.“

„Jen si pro něj pojď,“ zachraptěl Hunt. I Ruhn na Jestřába vyplázl jazyk.

Dravec se při pohledu na jejich vzdor rozzuřil a bílá křídla se mu rozsvítila nadpozemskou mocí. Pak ale jeho obličej pomalu zalil úsměv – děsivý vypočítavostí, děsivý narůstajícím potěšením, když se k nim Pollux otočil s dobřela rozpáleným pohrabáčem v ruce.

„Kdopak bude první?“ zabroukal Jestřáb. Anděl stál zpříma, rozkročený, jeho silueta se rýsovala proti planoucímu ohni za jeho zády.

Hunt otevřel pusou, aby naposledy předvedl svou drzou kuráž, než zase začne ten hnus, ale ve stínech za Polluxem a za krbem se pohnulo něco temného. Temnějšího než stín.

Nebyl to Ruhnův stín. Ty princ v gorsijských okovech nedokázal přivolat. Ze všech magických schopností mu zůstala jen telepatie.

Tenhle stín byl jiný – tmavší, starší. Pozoroval je.

Pozoroval Hunta.

Halucinace. To bylo zlé, znamenalo to, že má v sobě infekci, s níž ani jeho nesmrtelné tělo nedokáže bojovat. A taky dobré, protože to znamenalo, že už brzy pocítí konejšívé objetí smrti. Zlé, protože to znamenalo, že Asteri pak napnou veškerou svou pozornost na Bryce. Dobré, protože bolest pomine. Zlé, protože hluboko v srdci pořád choval pošetilou naději, že ji zase spatří. Dobré, protože když bude mrtvý, Bryce ho už nebude hledat a riskovat kvůli němu.

Na druhé straně místnosti se ta věc ve stínech pohnula. Nepatrně. Jen jako by na něj zakývala prstem.

Smrt. To byla ta temnota za stíny.

A teď ho volá k sobě.

Noci.

Ruhn plul na moři bolesti, spočíval na záchranném voru bezvědomí.

Poslední, co si pamatoval, byl pohled, jak se jeho tenké střevo rozprsklo po zemi, a bolest tak ostrá jako... jako ten zahnutý nůž, který mu Jestřáb vrazil do břicha.

Napadlo ho, kdy je měnič vykuchá ve své dravčí podobě zobákem a drápy, což byla jeho libůstka. Ruhn si to dokázal živě představit: Obřího ptáka, jak přistává na jeho trupu a drápy mu vyvrhuje orgány, klove do nich zobákem ostrým jako žiletka. Ruhn se uzdraví a Jestřáb s tím začne znova. Znova a znova...

Byl pošetilý, když si myslel, že nic tady dole nemůže být horšího než trýzeň, jakou léta zažíval od svého otce. Spáleniny, gorsijské okovy, v nichž ho Podzimní král držel, aby se Ruhn nemohl bránit, aby se nemohl vyhojit... Jenže nakonec si našel způsob, jak přežít, jak se vzpamatovat. Teď tu ale byla jen bolest, bezvědomí, další bolest.

Že už by zemřel? Nebo ho od smrti dělí jen vlásek, jak to u Vanů bývá, pokud rána nebyla přímo fatální? Jeho vílí tělo nechá ty vyvržené orgány zase dorůst, i když ho v tom teď zpomalovala gorsijská pouta.

Noci.

Po hvězdnatém moři se rozlehl ženský hlas. Jako maják zářící v dálce.

Noci.

Tady před jejím hlasem nebylo úniku. Kdyby se probral, bolest by ho strhla z voru a utopil by se v ní. A tak neměl na vybranou, musel ji poslouchat, nechat se unášet k majáku.

Bobové, co ti to udělal?

V té otázce bylo tolik hněvu a žalu, jako by vycházela z jeho nitra.

Ruhnovi se podařilo odseknout: *Nic, co bys ty sama neudělala už tisíckrát.*

A najednou stála na voru s ním. Lidia. Z těla jí sálal oheň, ale on viděl jen její dokonalý obličej. Obličej nejkrásnější ženy, jakou kdy spatřil. Dokonalá maska na prohnilém srdci.

Jeho nepřítel. Jeho milenka. Duše, o níž si myslel, že...

Klekla si a natáhla k němu ruku. *Je mi to tak líto.*

Ruhn před jejím dotekem uhnul. Aspoň natolik, jak to tady dokázal. Z očí jí vyšlehlo cosi jako trýzeň, ale už se ho nepokusila znovu dotknout.

Nejspíš ho dneska zabili. Nebo něco podobného, když je tu s ním. Jako by přišel o svou schopnost obrany, a ona se tak dostala přes mentální hradbu, kterou si kolem sebe vystavěl ve chvíli, kdy zjistil, kdo kráska je.

Co udělali Cormacovi, že už byl mrtvý definitivně?

Ruhn se neubráníl vzpomínce na to, jak seděl vedle Cormaca v baru předtím, než vyrazili do Věčného města. Na to, jak na okamžik zahlédl tu osobu, kterou mohl Cormac být. Toho přítele, jímž se mu mohl stát, kdyby ho o jeho laskavost systematicky nepřipravoval král Morven.

Ruhna by asi nemělo šokovat, že se oba králové svých synů zřekli. Jeden z vládců měl sice v žilách oheň a druhý stíny, ale jinak si Einar a Morven byli podobnější, než si kdo uvědomoval.

Ruhn v sobě neustále hýčkal semínko naděje, že jeho otec jednou pochopí, co jsou Asteri zač. A kdyby k tomu jednou došlo, pak by se Einar rozhodl správně. To planetárium v jeho pracovně, léta strávená hledáním vzorců ve světle a prostoru... že to všechno mělo vyšší účel. Nebylo to jen zabíjení času znuděným vladařem, který se potřeboval cítit významnějším, než jaký skutečně byl.

Teď to semínko uhnulo, naděje byla mrtvá. Jeho otec je bezpáteří podělaný zbabělec.

Ruhne, řekla Lidia a on nenáviděl zvuk svého jména na jejích rtech. Nenáviděl ji. Otočil se na bok, zády k ní.

Chápu, proč se zlobíš, proč mě nenávidíš, pokračovala ochraptěle. *Ruhne, ty... věci, které jsem udělala... potřebuju, abys pochopil, proč jsem je udělala. Proč je pořád dělám.*

Šetři si ty svoje ubohý omluvy pro někoho, koho to zajímá.

Ruhne, prosím.

Vor zavrzel a Ruhn věděl, že se po něm Lidia znovu natahuje. Nedokázal ale snést její dotek, úpěnlivost v jejím hlase, city, které od Laně na celém světě nikdy neslyšel nikdo jiný než on.

A tak zavrčel: *Seru na tvoje omluvy*. Poté se skutálel z pomyslného voru do moře bolesti, v němž se utopil.

Ithanovi se zastavilo srdce, když se Sabine divoce usmála a vyrazila proti postranním dveřím skladiště. Průchod za ní byl prázdný – žádní svědkové. Přesně tak, jak v tom byli Ithan a všichni vlci sloužící pod Sabine vycvičení.

Sigrid o krok ucouvla a narazila do Declana. Skřítky se jí tiskly ke krku a jejich žluté plamínky se mihotaly.

„Věděla jsem, že tvou sestru a tebe najdu, že mi to můj bratr usnadní,“ zavrčela Sabine s očima upřenýma výhradně na Sigrid, jako by pro ni dva vílí bojovníci se zbraněmi namířenými na její hlavu nic neznamenali. „Já *věděla*, že lhal o tom, kolik má štěňat.“

Sigrid přestala couvat. Ithan se neodvažoval odtrhnout pohled od Sabine, aby mohl číst v její tváři.

„Všechna ta námaha – kvůli *tobě*?“ Sabine se zadívala na své zahnuté drápy. „No, aspoň ti slibuju, že to skoncuju rychle. Což žel nemůžu tvrdit o tvé sestře. Chudák štěně.“

„*Nech ji na pokoji*,“ zavrčel Ithan a zhoupł se na patách, připravený se na Sabine vrhnout. Učinit tohle poslední ze všech katastrofálních rozhodnutí.

Sabine se nevesele zasmála, jako by konečně vzala na vědomí jeho přítomnost. „Ty jsi mi ale stráž, Holstrome.“

„Máte kurva dvě vteřiny na to, abyste vypadla,“ ozval se Declan.

Sabine se při smíchu nakrčil nos – čirou vlčí zuřivostí. „Potřeboval bys víc než kulky, abys mě dostal, vílátko.“ Ithan předtím Flynnovi tvrdil, že Sabine není tak hloupá, aby si něco začala v rajonu Zmijí královny, ale při pohledu na nenávidný výraz budoucí Představené vlků začal mít podezření, že u ní možná vztek a strach přehlušily poslední zbytky zdravého rozumu.

Uvolnil své drápy. „A co tohle?“ zavrčel znovu. „Až to nahlásíme, bude z tebe jen prašivá mršina.“

Sabinin úsměv se změnil v ledově chladný. „Komu byste to vykládali? Celestině je to jedno. A Podzimní král chce jen očistit pověst valbarských vlů. S tímhle nebude chtít mít nic společného.“

Za Ithanem se ozvalo hromové zavrčení.

Chloupky na pažích se mu zježily. To zavrčení byla otevřená provokace. Taková slychával od Daniky. Od Connora. Byla to bojová výzva od vlka, který už necouvne.

Sabine se překvapeně podívala na Sigrid.

„Chodila jsem do nádrže za svou sestrou,“ zachraptěla Sigrid a obličej se jí stáhl bolestí a hněvem. „Abych ji krmila. Abych ji chránila. A tys ji zabila.“ Její hlas zesílil, byl plný vůdcovské nesmlouvavosti a vlk v Ithanovi se napřímil, přichystaný zaútočit na její povel. „Rozervu ti chřtán, ty bezcitná mrcho! Vymočím se na tvou hníjící mršinu.“

Sabine skočila.

Declan v tu chvíli vypálil a zároveň s ním stiskl spoušť Flynn. Zahřměly dva ohlušující výstřely.

Sigrid klesla na kolena a drápy jí drásaly obličej, jak si zakrývala uši před tím pronikavým zvukem. Flynn znovu zamířil a vystřelil na ležící vlčici, která krvácela na špinavé dlažbě průchodu.

Dec mířil Sabine na koleno, aby ji znehybnil. Ale Flynn jí vystřelil přímo do obličje.

„Honem,“ vyhrknul a chytil Sigrid za paži. Roztřesené skřítky přelétly na jeho ramena. „Musíme k řece – chytíme si nějakou loď.“

Ale Ithan dál zíral na Sabinino tělo, na krev, která se rozlévala a srážela na dláždění. Bezpochyby se z toho uzdraví, ale ne tak rychle, aby je stačila zastavit.

Všechny svaly v těle mu strnuly. Jako by vřískaly: *Pomoz jí! Ochrani svou alfu!* Kdežto něco v jeho nitru šeptalo: *Roztrhej ji na kusy.*

Ostatní se už rozběhli do průchodu, ale Ithan se nehýbal.

„Stůjte,“ ozval se. Neslyšeli ho. „*Stůjte!*“ Jeho výkřik se odrazil od kamenů a těla a krve – a ostatní se zastavili pár kroků od východu z průchodu.

„Co je?“ zeptal se Marc. Jeho oči svítily v přitmě.

„Ostatní vlci... ztichli.“ Vytí, které se k nim neslo, náhle umlklo.

„Těší mě, že si toho někdo konečně všiml,“ pronesl lenivě ženský hlas na konci průchodu.

Zmijí královna se opírala o špinavou zeď, mezi prsty jí kouřila cigareta. Její bílá kombinéza zářila v mihotavém prvosvětle luceren na vysokých sloupech jako měsíc. Přejela pohledem po Sabinině těle. Purpurově natřené rty se jí nazdvihly v úsměvu, když se její oči stočily k Ithanovi.

„Ošklivý pejsek,“ zapředla.

„To je velice neortodoxní žádost, Lidie.“

Lidia stála s bradou vztyčenou, ruce spojené za zády, když kráčela s upjatou precizností křišťálovou síní. Jako ztělesnění dokonalého říšského vojáka. „Ano, ale myslím, že Irithys by mohla být... motivací pro Athalara.“

Rigelus kráčel vedle ní, navzdory dlouhým končetinám, ladně. Tělo dospívajícího vílího chlapce maskovalo zrůdu uvnitř.

Když začali sestupovat po točitém schodišti, osvětleném jen prvosvětlem z pochodní ve výklencích stěn, Rigelus si odfrknul. „Většinou spolupracuje, ale tomuhle rozkazu by se mohla vzepřít.“

Lidia teď kráčela za ním a soustředila pohled na jeho hubený krk. Kdyby byl jinou bytostí, bylo by to tak snadné sevřít ten krk v prstech a škubnout. Téměř jako by cítila ozvěnu křupajících kostí, rozléhajících se mezi jejími dlaněmi.

„Irithys udělá, co se jí řekne,“ prohlásila, když sestupovali do šera.

Rigelus neodpovídal. Kráčeli po točitém schodišti níž a níž, do podzemí pod Věčným palácem. Ještě hlouběji, než byl žalář, v němž drželi Ruhna a ostatní vězně. Obecně se věřilo, že tohle místo je jen mýtus.

Rigelus se zastavil před kovovými dveřmi. Byly ocelové – a šest palců tlusté.

Lidia tady během své služby pro Asteri byla jen jednou. I tehdy v doprovodu Rigela a také svého otce.

Šlo o soukromou prohlídku paláce, kterou Zářná ruka osobně poskytl jednomu ze svých nejvěrnějších poddaných – a taky nejbohatších. Lidia, tehdy ještě mladinká a překypující nenávistí a opovržením vůči světu, se k nim ochotně připojila.

Jako by se znovu stala tou dívkou, když teď Rigelus položil ruku na dveře. Ocel se rozzářila a dveře se otevřely.

Dusivé horko a vlhko toho místa se od jejich první návštěvy nezměnilo. Když Lidia vstoupila za Rigelem dovnitř, opět zažila ten pocit, kdy jako by se jí do obličeje a krku zabořily zpoceně prsty.

Před nimi se rozprostírala chodba. Tisíc zapuštěných nádrží v kamenné podlaze, v nichž bledé světlo ozařovalo těla, která se vznášela uvnitř. Masky a nádrže a přístroje bzučely a syčely. Kameny mezi nádržemi byly pokryté solí, na některých místech v hodně vysokých nánosech. A před přístroji stál kdosi, kdo už se Rigelovi hluboce ukláňel.

Vyzáblá humanoidní postava, pod závojem a v šedivém hábitu tak řídkém, že jím prosvítalo kostnaté tělo, stála u mohutného pultu za vchodem do místnosti. Paní mystiků. Pokud měla nějaké jméno, Lidia ho nikdy neslyšela.

Nad její hlavou v závoji kroužil hologram obrazů, hvězdy a planety, které se rychle míhaly. Každé souhvězdí a galaxie, jež nyní mystici prohledávali kvůli Bryce Quinlanové. Kolik zákoutí vesmíru ještě zbývalo?

To nebyla Lidiina starost – ne dnes. Ne, když Rigelus pronesl: „Potřebuji Irithys.“

Paní mystiků zvedla hlavu, ale její tělo zůstalo ohnuté věkem. Byla tak hubená, že se jí pod šedivým hábitem rýsovaly jednotlivé obratle páteře. „Královna je mrzutá, Vaše Zářivosti. Obávám se, že možná nebude ochotná vyhovět vaší žádosti.“

Rigelus znuděně ukázal do chodby. „Nicméně to aspoň zkusíme.“

Stařena se znovu uklonila a začala se belhat kolem zanořených nádrží a přístrojů. Okraje jejího roucha se táhly nánosem soli.

Rigelus kráčel kolem mystiků, aniž k nim sklopil zrak. Pro něj byli jen kolečky stroje, který naplňoval jeho potřeby. Lidia si ale nemohla pomoci, aby si neprohhlížela obličej pod hladinou. Podřimující, ať už o to stáli, nebo ne.

Odkud sem tihle snílci, zamčení tady v hlubinách, přišli? Jaké hrůzy oni nebo jejich rodiny prožili, že jim to stálo za to? Jaké schopnosti měli, aby si vysloužili tuhle údajnou nejvyšší čest, sloužit samotným Asteri?

Rigelus se přiblížil k slabě zářícímu středu místnosti. Tam, v křišťálové bublině o velikosti melounu, podřimovala žena stvořená z čírého plamene.

Dlouhé vlasy jí ve zlatých ohnivých vlnách splývaly kolem štíhlých, půvabných nahých končetin. Královna skřítků nebyla možná větší než Lidiina dlaň, ale i ve spánku vypadala majestátně. Jako by byla malým sluncem, kolem něhož se tenhle palác otáčel.

Což, předpokládala Lidia, bylo dost blízké pravdě.

Stařena se dobelhala ke kouli uzamčené zaklínadly a kostnatým kloubem zaťukala na její povrch. „Vzbud' se. Chce s tebou mluvit tvůj pán.“

Irithys otevřela oči, planoucí jako oharky. I když byla celá z plamene, jako by se zamihotala nenávistí. Zvlášť když její zrak padl na Rigela.

Zářná ruka se posměšně uklonil. „Vaše Veličenstvo.“

Irithys se pomaloučku, s grácií tanečnice, posadila. Přejela pohledem z Rigela na svou paní a pak na Lidii. V obličejí – podivně obyčejném na to, že její druh byl pověstný svou krásou – jí nebylo znát nic než vypočítavost a odpor.

Rigelus ukázal na Lidii a zlaté prsteny na jeho štíhlých prstech zazářily v královnině světle. „Moje Laň tě přišla o něco požádat.“

Moje Laň. Lidia ignorovala majetnickost těch slov, to, jak se jí zaryla hluboko do duše.

Přistoupila k bublině, ruce pořád spojené za zády. „Mám v žaláři tři vězně, pro které bude tvůj oheň velice silnou motivací vyhovět mi. Žádám tě, abys šla se mnou do žaláře a pomohla mi je přesvědčit, aby promluvili.“

Paní mystiků šklubla hlavou k Lidii. „To snad nemyslíte vážně, že by měla odejít *odsud*.“

Lidia stařeně nevěnovala ani pohled, když pronesla. „Jako paní tohoto místa určitě dokážete na pár hodin hlídat své svěřence sama.“

Přísahala by, že stařeniny oči za tenkým závojem zajiskřily nevraživostí. „Irithys je tady, protože je tu třeba jejího zvláštního druhu ochrany. Protože její světlo je majákem proti temnotě Helu.“

Lidia stočila znuděný pohled k Rigelovi.

Asteri se ušklíbl (krutost jiných ho vždycky pobavila) a řekl dozorkyni: „Kdyby tady Hel klepal na dveře, vzkazte pro mě a já vám přijdu osobně na pomoc.“ Což byla nesmírná čest – a znamení toho, jak nutně potřebuje Athalara zlomit. U Ruhna a Baxiana si tím nebyla tak jistá, ale Athalar...

Stařena sklonila hlavu. Takže teď na Lidii zírala jen Irithys.

Lidia na ni pokývla bradou. „Jsi ochotná mi vyhovět?“

Irithys se podívala na vlastní tělo, jako by mohla vidět kroužek vytetovaný kolem svého krku. Něco jako svatozář – vytetovaná královně skřítků proto, aby držela její moc na uzdě.

Bylo to jako mlčenlivá otázka.

Rigelus na ni odpověděl: „Tetování ti zůstane. I s ním můžeš využít tolik ze své moci, abys nám byla užitečná.“

Lidia mlčela a nechávala královnu, aby si ji mohla prohlédnout.

Irithys sem přivedli před víc než stoletím, za tu dobu neviděla denní světlo, nesměla opustit křišťálovou bublinu. Bylo dost dobře možné, že za těma jiskřivýma očima už se v nebohé královně rodí šílenství.

Ale Lidia nepotřebovala její rozum. Může klidně přemýšlet za obě. Irithys zlehka svésila bradičku.

Rigelus se otočil k Lidii. „Máš ji mít. Na týden.“

Lidia se zadívala do planoucích očí skřítky, ukázala jí chladný plamen, který plál v její duši. „Zlomit Athalara nepotrvá tak dlouho.“

Bryce nechala to, o čem předpokládala, že je večere – pečené kuře, zase chléb a nějaké brambory s bylinkami – nedotčené na podnose. Celé hodiny už ji nepřišel nikdo zkontrolovat, takže předpokládala, že přijdou buď zítra – nebo čekají, až začne tlouct v noci do zdi a kvílet, kde jsou.

Nic z toho ji ovšem nelákalo.

Takže zbývaly dvě možnosti. Zjistit, jestli by dokázala prorazit magickou bariéru a pak se nějak dostat z téhle hory do toho divného světa, kde nemá ponětí, kam by měla zamířit, nebo...

Sklopila oči k zemi. Nebo by mohla zjistit, co je to tam dole pod mříží. Jestli je tam kromě těch syčících oblud nějaký východ... do toho divného nového světa, kde nemá ponětí, kam by měla jít.

Už hodiny nad tím dumala, a tohle bylo to nejlepší, co vymyslela.

„Ubohý,“ zamumlala a přejela archesijským amuletem po řetízku sem tam. „To je kurva ubohý.“

Co se teď děje s Huntem? S Ruhnem? Jsou ještě vůbec...

Ne, na tohle nesmí myslet.

Její věznitelé jí sebrali mobil, než ji sem odvedli, takže neměla ponětí, kolik je hodin. Ani na Midgardu, natož tady. Rozhodně se nechtěla pouštět po spirále úvah, co když tady čas běží pomaleji, nebo rychleji. A kolik ho ve skutečnosti uteklo od chvíle, kdy běžela chodbou Věčného paláce.

Zvedla se ze sedu u zdi a napřímila se. Přešla k mřížce uprostřed místnosti. Když se přiblížila, zareagoval na to syčící sbor.

„Jo, jo, já vás slyším,“ zamumlala, klekla si a začala páčit mřížku z podlahy. Prsty se jí bolestivě napínaly, ale píd' po píd' ji odtahovala. Mříž hlasitě skřípěla po kamenné podlaze.

Bryce chvíli počkala, jestli nezaslechne blížící se kroky svých věznitelů. Když se nikdo nepřišel podívat, co je to za hluk, nakoukla do jámy, která se před ní otevřela.

Spustila hlavu do otvoru. Syčení ustalo.

Bryce nasměrovala hvězdné světlo do své dlaně a zvedla ji. Dole nebylo nic než prázdnota. Bryce sevřela pěst, upěchovala světlo do koule a spustila ji dolů.

V jejím stříbřitém světle se objevila černá masa svíjejících se těl pokrytých šupinami.

Bryce rychle ucouvla zpátky.

Sobekové – nebo jejich černá dvojčata. Tharion jim čelil, když prchal ze Čtvrti kostí, zkoncentroval svou vodní magii do smrtících oštěpů, které prorazily jejich tlustou kůži, ale... „Do prdele,“ vydechla.

Ohlédla se přes rameno na dveře. Na ten štít, z něhož nějak vycítila, že za ním stojí Rhysand. S takovou mocí se ještě nesetkala... nebo aspoň ne u nikoho jiného než u Asteri.

A jestli má moc srovnatelnou s Asteri... zatím to bylo jen její tušení, ale kdyby ho dokázala nějak zmanipulovat, aby jí pomohl, aby se s ní vydal na Midgard a nakopal zadky Asteri...

Mohlo to taky dopadnout tak, že jen vymění jedny dobyvatele za jiné. Něco se muselo stát, tenhle cyklus se musel přetnout, ale ne tím, že začnou znova pod jinými pány. Pokud měl Rhysand opravdu takovou moc, pochybovala, že by její výsledky pokračovaly dál stejně nenásilně. Ne teď, když o ní vědí, že má na zádech vytetovaného něco důležitého. Ať už to „Stvořené“ znamenalo cokoli, zřejmě to pro ně bylo hrozně důležité. Bryce nepochybovala, že je trpělivost brzo opustí.

A jestli se to projeví tím, že se Rhysand zpronevěří svému zdvořilému slibu nešťourat se jí v mysli proti její vůli, nebo jestli ji Azriel rovnou vykuchá tím černým nožem... Bryce by se to radši vůbec nedozvěděla.

Nakoukla do díry, na ty tvory dole.

To zrnko magie, které jí umožnilo porozumět zdejšímu jazyku a rozzářilo Roh na jejích zádech, jí v hrudi něco zanechalo. Jen jiskřičku, ale stačilo to.

Měla tak nanosekundu na to, aby se teleportovala – *přenesla*, jak tady tomu říkali – dolů k těm netvorům. Na ten výběžek skály nad jejich hlavami, ne širší než její chodidlo. Pak se musí rozhlédnout, jestli odtamtud vede cesta ven. Nebo nějaký tunel, kterým se ti lidé pohybují tímhle palácem.

Ledaže by to vážně byla jen jáma, místo klece, ve které sobekové čekají na potravu. Na maso... mrtvé, nebo živé... které jim někdo hodí.

Nezbývá jí než věřit, že ne.

Ruce se jí třásly, ale sevřela je v pěsti. Utekla i Asteri, ne? Pravda, pomohl jí Huntův blesk, ale...

Každá minuta se počítá. Každá minuta je tou, kdy nechává Hunta a Ruhna v Rigelových rukou. Pokud jsou pořád naživu.

„Hunt. Ruhn. Máma. Táta. Fury. June. Syrinx.“ Šeptala jejich jména a bojovala s tím, jak se jí z toho svíral krk.

Musí se odsud dostat. Než se ti lidé tady rozhodnou, že pro ně představuje moc velké riziko, a elegantně se jí zbaví. Nebo než usoudí, že Midgard zní lákavě. Nebo se jim zalíbí Rigelus, kterému by ji mohli darovat jako olivovou ratolest.

„Tak už se do prdele vzchop,“ zamumlala si. „Vzchop se a něco udělej.“

Hunt by jí řekl, že se pomátla. Ruhn by jí poradil, ať se z toho zkusí vykecat, zkusí si omotat věznitele kolem prstu. Ale Danika...

Danika by skočila.

Danika *skočila* – přímo do hlubin Pohroužení s Bryce. I když věděla, že pro ni už nebude návratu.

Danika, jejíž smrt Rigelus naplánoval. Zmanipuloval Micaha, aby ji zabil.

Brycin pohled zastřela bílá mlha. Tělem jí pumpovala živočišná zuřivost, ten druh, jaký se zmocňuje jen víl. Zostřila její vidění. Napjala její svaly. Hvězda na její hrudi zaplála slabým světlem.

„Do prdele,“ zavrčela.

A teleportovala se do jámy.

Tharion měl pocit, že je pořád ještě sjetý, pořád má halucinace, když spatřil, jak do bytu přicházejí Ithan Holstrom, Declan Emmet, Tristan Flynn, Marc Rosarin a nějaká neznámá vlčice – nesoucí tři naopak *důvěrně známé* skřítky. Doprovázeli je Zmijí královna a šest jejích zdrogovaných vílích bodyguardů.

Ležel na gauči před televizí, tak vláčný, jako by se i jeho kosti rozpily do polštářů, a když se skupinka nahnula dovnitř, dokázal s těžší zvednout hlavu. Věnoval jim lenivý, blažený úsměv. „Zdravím, přátelé.“

Declan prudce vydechl. „U podělanýho planoucího Solase, Tharione.“

Tharionovi zrudly tváře. Tušil, jak asi vypadá, ale nedokázal své tělo přimět, aby se pohnulo. Hlavu měl příliš těžkou, končetiny příliš ochablé. Zavřel oči a znovu se poddal té sladké tíze.

„Co se to tady kurva stalo?“ zavrčel Flynn. „Tos mu udělala ty?“

Tharion si teprve teď uvědomil, že v obývacím pokoji je Ari, když ta zasyčela na Flynnu: „Já? Myslíš si, že si jen tak chodím a strkám fet všem, co se nemůžou bránit?“

„Ne, jen tak si chodíš a opouštíš je,“ odsekl Flynn. „Nebo to máš vyhrazený jen pro Bryce a Hypaxii?“

„Vrať se ke svejm mejdanům, hezounku,“ vyštěkla Ariadna.

„Nechám vás tady, ať se můžete v klidu přivítat,“ zapředla Zmijí královna a zavřela za sebou tichounce dveře.

Tharionovi se podařilo otevřít oči. „Co tady děláte, lidi?“ U Ogenas, proč mu vlastní pusa připadá tak vzdálená?

Declan popošel o pár kroků blíž k němu. „Bryce, Athalar a Ruhn se nedostali z Věčného paláce.“

Mohla za to ta zpráva, nebo zmijí jed, že se s ním svět náhle roztočil? „Jsou mrtví?“ To slovo chutnalo na jazyku jako popel.

„Ne,“ odpověděl Declan. „Aspoň pokud víme. Bryce zmizela a Ruhn a Hunt jsou teď v žaláři Asteri.“

Tharion zíral na vílího bojovníka – Declanovy obrysy se mu trochu rozmazávaly – a čekal, až se v něm ta informace usadí.

„Kámo, máš obrovský zorničky,“ všiml si Flynn. Tak to asi není divu, že vidí všechno tak v mlze. „Čím ses to sjel?“

„To radši nechtěj vědět.“

„Její jed,“ vložila se do toho Ari. „Ten má v sobě.“

„Vypadáš hrozně,“ všiml si Declan a přistoupil blíž, aby si Thariona prohlédl. „Tvoje rameno...“

„Minotaurus,“ zabručel Tharion. „Už se to hojí. A nechci o tom mluvit. Kam Bryce zmizela?“

„To nevíme,“ přiznal Dec.

„Do prdele.“ Tharion tu nadávku doprovodil dlouhým výdechem. Jako by mu rozezněla všechny kosti a cévy. Než se stačil zeptat na něco dalšího, všiml si, že si Ari prohlíží skupinku a její pohled ulpívá na mladé vlčici vedle Holstroma. „Tebe znám.“

Vlčice zvedla bradu. „Nápodobně, dračice.“

Tharion se asi zatvářil zmateně, protože Holstrom mu ji představil. „To je Sigrid... Fendyrová.“

Jo, musí mít halucinace. Z Fendyrových už kromě Představeného zůstala naživu jen Sabine. A přísahal by, že ta žádné utajené dceřry nemá.

„Tohle probereme potom,“ prohlásil Declan a svezl se do nejbližšího křesla. Jeho partner se postavil vedle něj a položil mu ruku na rameno. „Teď musíme vyřešit tuhle sračku.“

Flynn zaklel. „Co chceš řešit? Zabili jsme Sabine.“

Tharion sebou trhnul – nebo se o to pokusil. Jeho tělo zůstalo nehybné.

„Tys zabil Sabine,“ opravil ho Declan. „Já ji střelil jen do nohy.“

„Není úplně mrtvá,“ namítl Flynn.

„Nemá *obličej*,“ připomněl mu Declan. „To je dost.“

„Co se stalo s ostatními vlky?“ zeptal se Holstrom, ale ne nikoho konkrétního.

Ne, počkat – vlastně se ptal Thariona a Ariadny. Ari mu věnovala nechápavý pohled. „Jakými vlky?“

„Pronásledovala nás smečka Černé růže,“ vysvětlil Ithan. „A pak... už najednou ne. Co s nima Zmijí královna udělala?“

„Začni hledat v řece,“ zamumlal Tharion.

„Přece by je nezabila,“ ozval se Marc. „Z toho by byly potíže, dokonce i pro ni. Její poskoci je spíš omráčili a někam odnesli.“

„A co Sabine?“ zeptal se Holstrom.

Bohové, Tharionovi se málem rozskočila hlava. Tohle musí být nějaký špatný sen.

„Zmijí královna toho nějak využije ve svůj prospěch,“ ozval se Marc. „Buď se bude tvářit jako Sabinina záchránkyně, nebo nás vydá k potrestání.“

Tharion se na něj tázavě zadíval.

Marc zachytil jeho pohled a vysvětlil mu: „Měl jsem už pár klientů, kteří se s ní dostali do potíží. Takže jsem se už o její taktice něco naučil.“

Tharion přikývl, jako by tohle bylo zatraceně normální, a zase zavřel oči.

„Taková ubohost,“ procedila skrz zuby Ari – nejspíš k němu. Pak se ale zeptala ostatních. „Takže vy jste teď zajatci Zmijí královnou?“